

רועי מחפש משמעות

פרק א'

את הסיפור שלי, מעבדות לכנות, אני רוצה להתחיל לפני עשר שנים, בחופשה משפחתית במלון, או מה שנהוג להגדיר כחופשת "הכל כלול".

החודש היה אוגוסט, המקום - ים המלח, הימים - א' עד ה' - מכירים חופשות כאלו? הן עובדות על שלושה עקרונות עיקריים: אוכל, אוכל ומזון. אה, וקינחים ממרגרינה כמובן.

זה מתחיל בבוקר עם ארוחת הבוקר, אם אפשר לקרוא לחמש צלחות ארוחה, אתה פשוט רוצה לאכול ארוחת בוקר מכל הסגנונות: קונטיננטלית עם חביתה, צרפתית עם הקרואסון, אמריקאית עם הקורנפלקס, נקניקיות ושעועית בשביל הבריטים, טוסט מוצרלה בשביל האיטלקים, שלא תפספס איזו מדינה, אנחנו גם ככה מסוכסכים עם רובן.

ואז יורדים להוציא אנרגיות בבריכה: קצת אגדו-דו-דו, כמה שירים של אייל גולן, כניסה למים לטבילה קצרה ומשם חזרה לכיסא הנוח, לשם מוגשים לך המבורגר, צ'יפס, פופקורן, בירה, קרטיבים, ושקיות נשנושים, שלא תהיה רעב.

באחת כמו שעון מוגשת ארוחת הצהריים, אם אפשר לקרוא לחמש צלחות ארוחה, אתה לא רוצה לפספס מנה, וכמה מנות כבר נכנסות בכל פעם בצלחת אחת? תכל'ס, הצלחות קטנות. משם חזרה לבריכה, לעוד קצת משחקי בריכה, תחרויות שחייה, אתה בעצמך לא משתתף, רק צופה בילדים שוחים ומעודד, בינתיים שותה בירה, עוגות ועוגיות, קרטיבים וגלידות,

ומשם עולה לחדר, מתקלח, מתארגן וישר יורד ל...ארוחת הערב! אם אפשר לקרוא לחמש צלחות ארוחה, בכל זאת, זו הארוחה החמה שלי ביום...

משם, לאחד מהאולמות, מופע של צוות הווי ובידור, החבר'ה האלה יודעים את העבודה: שרים, רוקדים ומזיעים, ואתה בינתיים יושב על בירה, עוגות, עוגיות, קרטיב ופופקורן, בודקים שלא תלך לישון על בטן ריקה...

עוד איזה בינגו קטן, ויאללה לחדר, מנשנש פסק זמן מהמיני בר, מול הטלוויזיה, ונרדם.

אח, איזו חופשה.

אבל ביום השלישי לחופשה, כשצעדתי לכיוון השירותים, ראיתי לצידי מישהו מחזיק ביד אחת המבורגר כפול, ביד השנייה כוס בירה ענקית, בפה - דלי ענק של פופקורן, השיער שלו מלבין, ויש לו כרס, הסתכלתי עליו וחשבתי: אלוהים איזה אנשים יש פה,

עד שקלטתי, שאני מביט בהשתקפות שלי במראה.

האיש הזה, היה אני.

"יש פה קונספירציה" חשבתי, למישהו יש אינטרס להפוך את כל האזרחים פה

למוזנחים ומנומנמים. אבל למי?

מי זה שולט על החיים שלנו?

האם עד כך אנחנו סובלים ביום שלנו, שזאת אשכרה החופשה שלנו?

ולמי יש אינטרס להפוך אותנו לרובוטים?

יכול להיות שזה לא באמת עושה אותי מאושר?

יכול להיות שפייסבוק וטלוויזיה ורכב ומזגן, שני ילדים מתוקים ואישה אחת

יפיפייה, זה לא הכל בחיים?

יכול להיות שיש מישהו שיש לו אינטרס שאחשוב שאני מאושר, למרות שאני

לא? ומי זה המישהו הזה?

ביום הרביעי לחופשה כבר הייתי אחרת, הייתי חשדן: ידעתי בדיוק מה אני אוהב בארוחת הבוקר, ידעתי לא ליפול בפח, ומילאתי חמש צלחות רק מזה. למרות שזכרתי את כל המילים של האגדו דו דו דו בבריכה, לא שרתי אפילו פעם אחת. כשהגיעו ההמבורגרים והבירות לפני ארוחת הצהריים, אכלתי רק לחמנייה אחת. לאורך כל היום הייתי חשדן, לגבי כל אחד שדיבר איתי. יש פה מישהו שרוצה להפיל אותי בפח, בזה לא היה לי כל ספק.

את הלילה האחרון העברתי בלי שינה, הייתי דרוך:

מישהו צריך להושיע את עם ישראל, ועכשיו גם הבנתי ממה: מדעיכה שתלך ותגדל, משיער שילך וינשור, מהשנאה לאישה שאתה נשוי לה, בנישואים שכוללים סקס אחת לשנה, מחיים במשרד ממוזג תחת אורות ניאון, ומגלישה בלתי פוסקת בפייסבוק.

למחרת בבוקר לא דיברתי עם אף אחד, בארוחת הבוקר לא אכלתי כלום, לבריכה לא ירדתי, ואפילו הפסדתי את ההופעה של אייל גולן בערב, רק יצאתי למרפסת ב"יש לי רק חלום לקנות לך יהלום".

בכל הדרך חזרה הביתה, לרמת גן, לא דיברתי וזה נדיר... דריה ניסתה לדובב אותי, להבין מה קרה, הילדים צחקו מאחורה, הדרך הייתה מלאה בנופים מדהימים, אבל שום דבר לא הסב לי אושר: אני מיינסטרים. ולא סתם מיינסטרים, אני קו המשווה. זה רע? זה טוב? לא ידעתי לענות, אבל האם אלו באמת החיים שלי, או שאני חי חיים של מישהו אחר.....?

פרק ב'

טוב אז בואו נתחיל באמת מההתחלה, אי שם בשנות השבעים, בירושלים, במפגש מרגש בין בחור, פשוט, אירני (פרסי): אבא שלי, לבין האליטה של העם היהודי, גאוות הציונות הדתית, נכס הצאן של התרבות הישראלית, הלא היא בחורה פולנייה מבית טוב: אמא שלי.

המפגש הפך לסיפור אהבה, וככל שזו גדלה ופרחה, כך גבהה ועלתה השנאה של משפחת המלוכה לבחור הפרסי: הרי לא הגיוני שהפנינה של העם היהודי תתחתן עם פרענקה חיה! ארחי פרחי, וואחש, חיה פרימיטיבית ושחורה, שדורשת מהנסיכה הצחורה לאכול חריף, לשיר זוהר ארגוב ולצעוק מהחלון לשכנות.

הקרבות היו עקובים מדם, סירים של צ'ולנט התעופפו באוויר, סחיטה רגשית בוצעה בכל הזדמנות, ולילות שלמים עברו על הצדדים בבכי, עד שבסופו של דבר, מלחמת גפילטע בגזר מול קובה סלק הגיעה לסופה, והזוג האוהב נישא בחתונה מרגשת, שתכל"ס הרגישה לחלק מהאורחים יותר כמו לווייה.

לא חלפה שנה, ואני נולדתי: בן תערובת של ארחי פרחי ופנינה זכה.

אבל לא כמו כל התינוקות, אני, נולדתי נימול,

כן, יש דבר כזה!!!

רק עלי כותרת,

לא יוצא משום קונכייה,

זזה לא נראה כאילו סיפרו אותו ספיחוס.

והעורלה, היא לא הייתה הפגם היחיד שלי, בכללי הייתי ילד קצת מוזר: עדין מאוד, פנימי מאוד, פלספן מאוד, ומן הסתם לא מאוד הסתדרתי חברתית... בואו רק נגיד שהחבר הכי טוב שלי, נו טוב - היחיד שלי - היה אלוהים.

ואולי בגלל זה בגיל חמש, כל פעם שההורים שלי היו נוסעים בשבת, הייתי רואה ציפור שחורה גדולה רודפת אחרינו, החבר היחיד שלי - מסתבר - היה קצת שתלטן - ובשביל לא לאבד גם אותו, דרשתי מהוריי שנפסיק לנסוע בשבת.

במאמר מוסגר אני אספר, שחיהם של הפנינה והארחי פרחי, לא היו פשוטים, מסתבר שמה שמושך פנינה לארחי, ומה שמושך ארחי לפנינה, לא תמיד עומד במבחן המציאות, ולסגור את שניהם בבית אחד, למשך שבת שלמה, ללא אפשרות לצאת ממנו, הפך להיות פיקוח נפש... ובגלל זה אבא שלי לקח אותי לרב של בית הכנסת:

כדי שזה ישכנע אותי, שאין באמת ציפורים שרודפות אחרי ילדים קטנים,

ושכיבוד הורים - דוחה שבת.

אבל בשנייה שכבוד הרב שמע את הסיפור על הציפור, וגם הבין שנולדתי קצוץ,

הוא מייד פסק שיש לי סגולה לגדולות, או בקיצור, שאני מקובל.

והאמת, שזה בא טוב לכולם:
 ההורים שלי, שעד אותו יום חשבו שהנישואים שלהם רק גרמו צער לכולם,
 הבינו שלא סתם אלוהים הפגיש ביניהם, והנה עכשיו גם היה להם מכנה
 משותף: הם גידלו ביחד את המקובל!
 אף אחד לא בדיוק ידע מה זה אומר, מקובל, אבל לכולם זה היה נשמע טוב,
 וכך הפכנו למשפחה דתית משונה שכזאת: שילד בן חמש, חוזר בתשובה,
 אפשר להגיד פנאט, מנהיג את עולם הרוח שלה (ותכלס הסתובבתי בבית כמו
 משגיח כשרות במסעדה בקיבוץ).

אבל מה שבאמת ריגש אותי, הייתה הציפייה למפגש עם הבורא: כילד, הוא
 ואחותי היו החברים היחידים שהיו לי, כל לילה הייתי שוכב במיטה ומתחיל איתו
 בשיחה, וכל לילה, באמת ובתמים, הייתי מחכה שהוא יענה לי:
 בהתחלה, הייתי מתנצל על חטאיי, כמקובל הסתובבתי עם סטנדרטים מאוד
 גבוהים של מוסר, אבל ותכלס, ביום יום שלי, כמעט והפרתי את כולם:
 הייתי הילד הכי שקרן בכיתה, זה שמוכר לחברות של אחותו כרטיסים לארץ
 עוץ, זה שהחללית שלו חונה בדיוק עכשיו מאחורי הבית, זה שבסוף שבוע
 האחרון בילה בארה"ב,
 הייתי גם קנאי, מלשן, רכלן,
 ואלו עוד היו התכונות הטובות שלי.
 אחרי הסליחות, הגיעו השאלות: למה שוב עושים עליי חרם? למה נילי לא
 אוהבת אותי? וכאלו שאלות הרות גורל,
 ואחרי השאלות - הגיעו הבקשות:
 אופניים אדומים, כן, אדומים, תמיד הייתי קצת נשי,
 לעבור את המבחן של המחוננים,
 ושאבא יהפוך להיות אשכנזי.
 אבל למרות שאלוהים היה מאוד קשוב אליי, הוא אף פעם לא ענה לי, או קיים
 את מה שביקשתי (חוץ מהעובדה שאבא שלי טוען שהוא כן הפך עם השנים
 לאשכנזי).

כשהתבגרתי, והגוף התחיל לתת את אותותיו לרצון בקרבה אמיתית עם נשים,
 התחלתי להתרחק מאלוהים.
 כי לשמור שבת, הופך להיות קשה יותר כשאתה מעשן קופסת סיגריות ביום
 (בנות אוהבת ג'יימס דין),
 וללכת לבית כנסת, הופך להיות משעמם, בעיקר כשבכיכר החתולות יש בנות
 עם גופיות ועגילים בפטמה,

ולהיות מקובל, ולהטיף מוסר לעם ישראל, היה נראה לי כמו חלום של ילד חנון, ולא כמו פנטזיה של מתבגר, שאומנם עדיין לא היה אף פעם עם בחורה, אבל מספר לכולם שכן. שקרן, כבר אמרנו?

אז אם אני כבר לא רוצה להיות מקובל, כמו שייעדו אותי, כדאי שאיכנס לתלם, כמו כולם, ובתלם, כמו בתלם, לדברים יש מסלול קבוע: צבא - אני רוצה קרבי, הארחי פרחי רוצה שאהיה ג'ובניק, ובסוף אני משרת כאפסנאי מודיעין, חמש דקות מהבית. אני רוצה לנסוע להודו, הארחי פרחי והפנינה חושבים שחמישה ימים בלונדון זה מספיק, בכל זאת צריך להספיק להגיע בתחילת אוקטובר ללימודים באוניברסיטה.

אני רוצה למות ממנת יתר, הארחי פרחי והפנינה חושבים שכלכלה ומדעי המדינה בבר אילן זה מה שאני צריך בחיים. קיצר - מסלול קבוע: מתאהב, מתחתן, מביא ילדים לעולם, מוצא עבודה מסודרת עם רכב חברה, ואפילו מביא לעצמי לעבודה ארוחת צהריים בקופסא.

אז בואו נעשה ביחד צ'ק אין על "החיים הטובים"?
 כלוב של 70 מטר ברמת גן, עם חלום לכלוב של 100 מטר, עם מרפסת ונוף - יש? יש.
 רצפה דמויית פרקט, עם חלום לדמויית פרקט שעולה הרבה יותר למטר - יש? יש.

עבודה כל יום משמונה עד שבע, לא כולל שעות נוספות, עם חלום לפרוש מהכל ולשוט על יאכטה - יש? יש.
 רביצה כל ערב מול הטלוויזיה עד להירדמות מוחלטת על הספה, עם חלום לטלוויזיה גדולה יותר, וזמן שינה ממושך יותר - יש? יש.
 פחדים ממלחמות, מחלות, תאונות, מגיפות, אסונות, רעידות אדמה, פצצות גרעיניות, ובמקביל ניסיונות התאבדות שונים בצורת אלכוהול, סיגריות, סמים, יש? יש.

חופשה פעם בשנה לטורקיה או לים המלח, יותר ים המלח בעצם, עם חלום לטייל בכל העולם, וידיעה ברורה שבחיים לא תעשה את זה באמת - יש? יש.
 אישה ושני ילדים, יש? יש, תודה לאל שיש, יש דברים שאי אפשר לצחוק עליהם, בגלל כל הפחדים כמובן.... המון פחדים? יש? יש.

קיצר, מיינסטרים,
 סליחה - האמא של המיינסטרים,
 מזל שהתעוררתי במלון הכל כלול בים המלח...

פרק ג'

כשחזרתי מהחופשה, לא חיכיתי הרבה והחלטתי לכנס את כל המשפחה: ההורים שלי, החברים הקרובים שלי, בת זוגי, ואפילו את הילדים שלי.

זאת הייתה שיחת יחסינו לאן:

"את החיים של מי בדיוק אני חי?" שאלתי, ומבחינתי כולם היו חשודים.

"את החלומות של מי בדיוק אני מגשים?" שאלתי, אבל אף אחד לא ענה לי, כולם הביטו בי המומים.

אמי ניסתה לגשת אליי, אבל סימנתי לה עם היד שלא תבוא,

"זהו", הכרזתי, "מהיום אני חי אך ורק את החיים שלי!"

ואז עלמה, בתי הבכורה, הרימה את היד ושאלה: "אבל אבא, מה אתה רוצה?"

"מה אני רוצה....? מה שאני רוצה זה..... יותר נכון.....רגע, אני יודע, מה אני רוצה.....".

ובקיצור, כולם הסכימו שאני אחיה איך שאני רוצה, אלא שאני לא ידעתי איך אני רוצה,

ומה עושים ישראלים שהם לא יודעים מה הם רוצים?

הם נוסעים להודו.

טוב אז לנסוע להודו בגיל שלושים ואחת עם אשתך ושני ילדים, זה לא כמו לנסוע אחרי צבא, או בין סמסטרים בלימודים, זה לגמרי לא בתלם, לגמרי לא מיינסטרים, לגמרי לא מקובל,

ובאמת מי לא התקשר לברך אותי לפני הנסיעה?

כל מי שאני מכיר, ועם הברכות, באו הסברים:

"אתה הולך לעשות את טעות חיך, הילדים שלך ימותו ממחלות קשות מאוד, הם ילכו לאיבוד, עכברים יאכלו אותם, נוודים יחטפו אתכם, אני לא הייתי עושה את זה",

ובסופו של דבר כנראה שמהו מכל ההפחדות כן חלחל לאנשהו,

כי איכשהו יצרנו קשר עם קומאר,

מדריך טיולים מהודו,

שקבענו שיבוא לאסוף אותנו משדה התעופה, כדי שלא ניחטף, נאבד או נאכל על ידי קופים.

ובטלפון קבענו שהוא יבוא לאסוף אותנו מהשדה, ונישן אצלו לילה אחד, משם נראה לאן ממשיכים, אבל הוא מצדו רצה שנעשה איתו את כל הטיול.....

אחרי כמה ימים הצלחנו להיפרד ממנו(זה לא היה פשוט),בפושקר, העיר

הרוחנית של הודו,

בפושקר פגשתי את קושאן. קושאן, שמעולם לא עזב את פושקר, ומגיל 12 הוא עובד עם הגמל. הוא לא מחפש משמעות, הוא לא צורך כל היום, והוא לא בדיכאון שאין לו מזגן.

אחרי שבועיים הגענו לגואה, שם פגשתי את גונגאל, שאשתו נפטרה לפני חמש שנים, אבל הוא עדיין לא סיפר לילדים, הוא אמר להם שהיא נסעה קצת... הוא היה נורא רוצה לשלוח להם מכתבים בשמה, אבל הוא לא יודע לכתוב, ולא הולך ללמוד כי זה נראה לו בזבז זמן.

בנוסף פגשתי ילדות בנות שמונה שרוקדות בשדות, ילדים שלא מושפעים מטלוויזיה וסרטים הוליוודיים, ואנשים שלא חיים חלום של אף אחד אחר. אחרי חודש של טיול חזרנו לרמת גן, לכלוב של 70 מטר מרובע, לעבודה, למזגן, לפייסבוק, וכמובן לטלוויזיה, עם כל הפרסומות.

אבל בהודו למדתי משהו -

אתה לא צריך הרבה בשביל להיות מאושר: קורת גג, אוכל, משהו ללבוש, ואנשים שאתה אוהב סביבך (ברמת גן, אגב, כל החבילה הזאת עולה לך 20,000 ש"ח בחודש).

איך אני מציל את עצמי מהמצב אליו חזרתי? ניסיתי להבין,

ודבר ראשון החלטתי שלא אתן יותר לכוחות האופל לשלוט לי על הראש, לא אהיה יותר עבד של אף אחד, ואוציא את הטלוויזיה מהבית: אולי, אם הם יפסיקו לשטוף לי את המוח, החיים שלי יהיו קלים יותר?

בימים הראשונים הייתי חוזר הביתה מעבודה, ומסתובב בו כמו אריה בכלוב, לא ידעתי איפה לשבת בבית, על מה מסתכלים, סביב מה הסלון הזה בנוי לעזאזל, למה יש לי בכלל סלון אם אין בו טלוויזיה, ואיך נשמע הקול של אשתי? היא אשכרה מדברת, גיליתי,

אבל עד שהצלחתי לעבור את הגמילה, הבנתי שזה לא נגמר, "הם" נמצאים בכל מקום, העבודות לא תמה: הם מופיעים בקניונים, על תחנות אוטובוס, הם תלויים על בניינים גבוהים, על שלטי חוצות מאירים,

ובכל הזמן הזה, בת קול חזקה מהשמים שרה לנו, בקול גדול:

"תקנה תצרוך תצרוך תקנה,

אם חסר לך היום, תיכנס לגירעון,

תקנה תצרוך תצרוך תקנה"....

די!!

הייתי פשוט חייב לברוח משם.

גם משה ברח ממצרים, וזה עוד לפני שהוא ראה את הסנה הבווער.
 אז הדבר הבא שעשיתי היה לעזוב את ביתי, את ארץ מולדתי, את בית אבי,
 ולנדוד אל הארץ אשר אראך,
 הארץ שבה שוכן אלוהים,
 הלא היא - פרדס חנה אהובתי.
 ואז הגענו לפרדס חנה, המקום ליוצאי הודו, ו...

פרק ד'

פרדס חנה,

שטחים גדולים,

בתיים קטנים,

המון ערסלים, עם אנשים שמתנדנדים עליהם גם באמצע היום.

אנשים בפרדס חנה לא עובדים, סליחה זה לא מדויק, יש להם מטופל, פעם בשבוע, אבל זה לוקח מהם כל כך הרבה אנרגיה, ולא בטוח שזה מדויק להם, כך שיכול להיות שזה יעבור לפעם בשבועיים.

בפרדס חנה התעשייה היא ה"אי עשייה", ולהיות בלי עבודה זה לא להיות מובטל, זה להיות בתדר הנכון.

וכך הפך עבדכם הנאמן, להיות האדם היחיד שעובד כל יום עשר שעות, גר בבית גדול עם גינה קטנה, ובערסל מתנדנד רק בסוף השבוע, אם הבת שלו מפנה לו אותו.

הייתי שונה, אבל איך אני יכול להיות כמותם? מה הם עושים? למה אני היחיד שנוסע כל בוקר לעבוד בתל אביב? מאיפה יש להם כסף? יכול להיות שטיפול אחד פעם בשבועיים מחזיק משפחה שלמה? מה הסוד שלהם? בפירוש כתוב בתורה "בזעת אפיך תאכל לחם".

רק אני חצי:

חצי רוחני חצי בורגני,

בבוקר נוסע ברכבת לתל אביב, חיים רגילים, תחרותיים, פרסומות, ארוחות בג'ירף (פיליפינית חריפה), בחורות עם רגליים ובתי שחי מגולחים, מכוניות חדשות, לחץ, פיח, ועשן, הרבה עשן,

ובערב, פרדס חנה, אנשים על ערסלים, חפלות של מתנות, של אהבה, שוקי

החלפות בגדים, אוכל יוגי, בלי מוצרי חלב, ועשן הרבה עשן, אבל של ג'וינטים.

מה יש בי שאין בהם?

החלטתי לצאת לחקור את זה, והנה, כמה דברים שכדאי שתדעו על הטיפוסים האלו:

1. חיבוק זה לא עשרים שניות ושתי טפיחות על הגב, זה משהו שנמשך לפחות 25 דקות, העיניים חייבות להיות עצומות, מי שפותח ראשון נפסל, כרגע אני תמיד נפסל.

2. שני שמות לאדם - אחד שנתנו לו הוריו ואחד שנתן לו המתקשר, או הגורו. זה לרוב שם הודי, או תכונה חיובית כמו אור אהבה שמחה אושר, ועכשיו גם לי יש שם שני: "רועי לב קנאי", גם אני רוצה לא לעבוד ולחיות בבית גדול.

3. שום דבר אתה לא ממציא, או חושב, או יוצר, את הכל אתה מקבל. אתה מתקשר. אתה רק צריך להקשיב לקולות שבך. 32 שנה אני מחכה שאלוהים יתגלה אליי, ובסוף מסתבר שזה הנודניק הזה, שכל הזמן יושב לי בתוך הראש ונותן לי ביקורת על כל דבר שאני עושה.

4. בפרדס חנה בגדים לא קונים, בגדים מחליפים, כי למה לך חולצה עם כתם, אם אתה יכול לקבל חולצה עם כתם של מישהו אחר?

5. פה אתה חייב להאמין בקונספירציות, אחת לפחות: ביבי הוא לא ראש ממשלה הוא שתול על ידי חייזרים, טלפונים ניידים לא באמת מקשרים אותך עם מי שהתקשרת אליו, אלא עם שכפולים גנטיים של אנשים, הטלוויזיה ברגיל מקרינה תוכניות, אבל אם תשמע הכול הפוך תראה שיש שם מסרים תת מודעים שגורמים לך לעשות דברים התאבדוטיים, וחיסונים - חיסונים הם לא נגד מחלות, הם מדביקים אותך במחלות, או בקיצור, כולם רוצים להרוג אותך, עכשיו תתפנק.

6. ואחרון חביב, אתה כמובן חייב ללכת למתקשר, אחרת איך תדע מה לעשות? או בעצם מה לא לעשות?

אז זהו, החלטתי, אני גם רוצה להיות כמו כולם, גם אני רוצה להיות רוחני, אז החלטתי ללכת למתקשרת: אם הוא לא מתקשר אליי, אולי אני אתקשר אליו, מה אני משחק אותה פה קשה להשגה. יש לי הרי משימה לבצע (בכל זאת מקובל, לא?).

אז מסתבר שגם אצל המתקשרים יש זרמים:

יש את אלו שמזמינים רוחות מהעבר שלך, את סבא, את סבתא, לי אישית לא היה מה לשאול אותם, אני יודע איפה המפתח לכספת, וגם יודע שהיא ריקה.

יש כאלו שמדברים עם מלאכים, גבריאל, מיכאל, אבל אני מה הקשר שלי

אליהם, הם לא מכירים אותי, אז אני לא בחבורה.

ושלי, היא דיברה עם היסודות הקסומים: אל תרגישו רע עם עצמכם, גם אני לא הבנתי מה זה אומר, ועם מי בדיוק היא מתקשרת, וזה בדיוק מה שמצא חן בעיניי. כי אם אני לא מבין מה זה אומר ואתם לא מבינים מה זה אומר, אז כנראה ששום דבר רע לא יכול לצאת מזה.

לא משנה כמה אתה ציני, וכמה אתה לא מאמין בתקשור, תודו שיש משהו מלחיץ בלדבר עם רוחות, בלדבר עם מישהו שמת, תכלס הדבר שהכי מפחיד אותנו זה למות, והם כבר עברו את זה, זה קצת מפחיד שאין להם מה להפסיד, כי מה תעשה להם? תהרוג אותם? כך שזה מרגיש שעל ההתחלה יש להם נקודת פתיחה טובה משלך.

החדר שלה היה כולו קריסטלים, והיא כמובן הדליקה מייד בהתחלה קטורת, כי זה ידוע שרוחות לא מתחילות לדבר איתך עם כל הריח הזה של בני אדם.... במיוחד בפרדס חנה (אנחנו פה נגד דיאודורנט).

אחרי שהיא קצת הרגיעה אותי, וניסתה בכל הכח להוריד את מסכת הציניות שלבשתי, היא התחילה לפלפל בעיניים ולהיכנס למצב תקשור: העיניים עצומות, היד עולה ויורדת בתנועה כזו מעגלית, ומהמפה מתחילות לצאת מילים בעברית מקראית:

"והוא הלך ושב וחזר והיה ונמצא",

ואז כאילו היא לא הייתה שם היא חוזרת אליך ושואלת: "זה אומר לך משהו?", מה אמור להגיד לי משהו, מה היה מי הלך מי חזר, יש שם מישהו ביסודות הקסומים שמדבר עברית מדוברת?? ברמת "כוסאמק רועי תפוס ת'עצמך בידיים" וכאלו? אבל לא, היא תשאל אותי, למה הם התכוונו.

"ואם ונמצא ומצא את ביתו והוא ופיו שווים במולדתו".....

תגידי לי?? שאלתי, עם מי בדיוק את מדברת שם?? יש מצב שזה מישהו שמת ממנת יתר והסטלה עדיין לא ירדה לו??

תשאלי אותם אם אני באמת מקובל, כמו שאמר הרב לאבא שלי כשהייתי בן חמש, האם יש לי פה משימה חשובה לביצוע? כמו לדוגמא להציל את עם ישראל? והאם יכול להיות שנולדתי נימול במקרה, סתם תקלה, ושאני בעצם בלי שום סגולות??

ואז המתקשרת הסבירה לי, שכמו בכל דבר בחיים, אין תשובות ברורות, ושאף אחד לא יגיד לי אם אני מקובל, או מה בדיוק אני צריך לעשות בחיים, ושמה שהכי חשוב זה שאני אקשיב ללב שלי, ושאני אעשה את מה שאני באמת אוהב,

ושכולם מקובלים, ושכולם יש תפקיד בעולם.

אבל מה זה? שאלתי בעיניים מלאות דמעות, מה אני באמת אוהב?
לא יודעת, אולי תתחיל במה אתה לא אוהב? ולפחות תפסיק לעשות אותו?
את יודעת מה, אמרתי לה, את הרבה יותר חכמה מהיסודות הקסומים, אולי את
יכולה לתקשר לחברים שלהם שם בשמיים.

אז מה אני לא אוהב?? יצאתי וחשבתי לעצמי.
נתחיל בזה שאני לא אוהב דגים מלוחים, לא יודע למה אבל זה מגעיל אותי,
אני גם לא אוהב איזה מישהו שהיה איתי בתיכון ושכנע את כל החברה לזרוק
אותי לתוך פח זבל.

ואני לא אוהב שאומרים לי מה לעשות, ושתופסים עליי תחת,
ואני לא אוהב להיות כלוא באותו מקום המון שעות בלי אפשרות לצאת,
ואני לא אוהב לשבת כל היום מול מחשב,
ואני לא אוהב פוליטיקה ארגונית (אני אוהב רק את הרכילות),
ואני לא אוהב לעבוד.

זהו,

נפל לי האסימון,

אני צריך לעזוב את העבודה שלי, להיות כמו כולם פה, מובטל, לשבת על
ערסל.

אבל ממה אתפרנס?

המחשבות על היציאה לחופשי לא הרפו ממני, וכשבחובות התחילו לקרוא
לצדק חברתי ולשינוי אמיתי, התחלתי לחוש שזה לא רק אני, מתחולל פה שינוי
אמיתי, בחורה עם כובע עומדת על במה מול 400,000 איש, בדיוק כמוני,
שנמאס להם שאלוהים הוא הכסף. שבעלי ההון זה הנביאים שלו, ושהמשיח
שלו זה בנימין נתניהו.

אז עמדתי מתחת לבמה, ויחד עם כולם צרחתי: "העם דורש צדק חברתי, העם
דורש צדק חברתי".

אבל שינוי אמיתי מתחיל בכך, ואם כבר דפני לייף מנהיגה את המהפכה, זה נותן
לי הזדמנות לגלות את עצמי,

אז נכנסתי לבוס שלי והתפטרתי,

זהו, עליי לא יעבדו, ושום כסף לא ייקח שיקול בהחלטות שלי!

טוב נו, זה לא היה ככה בדיוק.....

האמת היא שעזבתי את העבודה בשביל עבודה אחרת, שהבריזה לי ברגע אחרון....

אבל אז מה? עכשיו אני מובטל, יושב על ערסל, אני כבר לא מיינסטרים!

פרק ה'

אז עכשיו בפרדס חנה, כמו בפרדס חנה, גם אני על הערסל, את הבוקר אני מתחיל בסלט פירות, שיק עם אצות, או ארוחת בוקר קונטיננטלית, את הקפה שלי אני שותה בבית קפה המקומי, עם חבר או חברה, אחרי זה אני חוזר הביתה ונח לי צהריים, כשאני מתעורר אני קורא לי ספר טוב.....

נראה לכם באמת? שכך נראים החיים של מובטל? אני יושב בבית, קוצץ ציפורניים ומתבכיין על מר גורלי, על שזהו, הגיע הסוף, לא רק שאני לא מקובל שמצליח להציל את עם ישראל, אני אפילו לא מצליח לפרנס את המשפחה שלי.

וזה לא הכול, אם המצב שלי היה נראה לכם בקנטים, אז בכל הבלגן הזה דריה גם החליטה שהיא בהריון, כן בדיוק כך, דריה החליטה שהיא בהריון, וזה לא היה קשור לשום דבר שעשיתי או רציתי. ועכשיו, לא רק שאני לא מצליח לפרנס את המשפחה שלי, היא גם ממשיכה להתרבות על דעת עצמה.

באותו לילה כשדריה הודיעה לי שהיא בהריון לא ישנתי כל הלילה, ישבתי מול הקיר בסלון עם עיניים פקוחות, לא יכולתי לעצום אותן.

הרגשתי כמו בחור בן 16 שהכניס את החברה שלו להריון ומרגיש שעכשיו נגמרו לו החיים.

מצד אחד, מה יותר חשוב בעולם הזה? מצד שני אתה זה שצריך לגדל אותם, לפרנס אותם. שוב לקום בלילה, חשבתי, לבכי בלתי פוסק של תינוק...

ככל שהלילה התקדם כך המחשבות הפכו יותר ויותר טורדניות, אולי הכי נכון לי להתאבד? כך גם המשכנתא שלקחנו תתבטל, וגם דריה תוכל להשתמש בביטוח החיים שלי....?

בשעות הבאות התחיל להתעורר גם כעס: היא גנבה לי זרע, היא אשכרה רימתה אותי, רגע אולי זה בכלל לא שלי?? מזל ששנינו היינו בבית, כך שידעתי שאין לה אף אחד אחר.

לקראת עליית השחר, השתנו המחשבות: אבל אחרי זה הם גדלים, ובאים לארוחות שישי, ושלושה, זה יחסית בטוח כדי שלפחות מישהו אחד ישב איתך בארוחה....

אבל מנגד יש רעב בעולם, ופיצוץ אוכלוסין,

טוב אבל יש מספיק אירופאים שלא מביאים ילדים....

כך המשכתי, רק קרוב לשבע שבועות נרדמתי, ושוב התעוררתי באחת בצהריים, לעוד יום של ריק, ואישה בהריון.

אולי טעיתי?? חשבתי, אולי זה לא היה נכון, מה שעשיתי?

אם הייתי פוגש את רועי שלפני כמה שנים, הוא היה מסתכל בי בבוז עכשיו, מרכל עליי עם אשתו שאני לוזר, ואכן כך הרגשתי. לא אהבתי את מה שהייתי, יותר נכון לומר שנאתי, רציתי לחזור אחורה, לקבל את החיים הקודמים שלי בחזרה, החיים ברמת גן, החיים עם הטלוויזיה, עם העבודה המסודרת, עם הרכב חברה,

אבל מסתבר שלא יכולתי.

עברתי את נקודת האל חזור, קניתי כרטיס רק לכיוון אחד.

אז מה יש לנו עד עכשיו?

בן של ארחי פרחי ופנינה, שהרב אמר לו שהוא מקובל, מוצא את עצמו בגיל 30 פלוס בקו המשווה של המיינסטרים, וקולט שאם הוא ימשיך כך, לא רק שאלוהים לא יתגלה אליו, הוא גם יהפוך לשמן עם קרחת, אז הוא מחליט לקחת את עצמו בידיים, וכך מוצא את עצמו שנה אחרי כן, לא רק שלא מושיע את עם ישראל, אלא גם מובטל, על ערסל, עם אישה בהריון בחודש שלישי, ובלי כסף לפרנס את השניים שכבר יצאו מהרחם.

אין ספק שאני צריך עזרה מקצועית, הבנתי, לשכת התעסוקה הציעו לי פסיכולוג תעסוקתי, כן כן, יש דבר כזה, האמת שאין לי שום דבר רע להגיד על השירות הזה, הם באמת מאמינים שתוך שלושה מפגשים אתה תתגבר על כל העכבות שלך ותמצא עבודה,

אז כשהפסיכולוגית התעסוקתית ביקשה ממני לספר את סיפור התעסוקה שלי, סיפרתי. וכשהגעתי לחלק בו ציינתי שאני מחפש עכשיו את הכנות שלי, את האמת שלי, ואת כל שאר הדברים שלמדתי בפרדס חנה, היא פתאום עצרה אותי עם היד. חייכה חיוך של פסיכולוגים. ושאלה: הצבת לך תאריך? תאריך למה? שאלתי,

והיא פירטה: תאריך למה יקרה אם לא תצליח למצוא את עצמך, תאריך שבו אתה מבין שאתה צריך להתפטר, ולעבוד במה שמציעים לך.

כלומר, לחזור לחיים הישנים, רק עם פחות כסף? בלי אוטו? ועם תפקיד עם פחות פרסטיג'?

והיא השיבה: כן. קוראים לזה לחזור למציאות.

אבל בכל הסדרות וההרצאות והסרטים רואים שאם אני רק מספיק מאמין בעצמי זה קורה? ניסיתי,

אך היא פסקה: לא. לא. רק תאריך יעד.

יצאתי כועס, וביקשתי מלריסה, פקידת האבטלה שלי, לבטל את שאר הפגישות איתה: תאריך יעד! איזה שטויות! חשבתי,

זה באמת שטויות....

אבל מה יהיה אם אני באמת לא אמצא את מה שאני אוהב?

מה יקרה אם אני באמת לא אצליח לעשות שום דבר?

תהליכים לוקחים זמן, ולפעמים הרבה, למצוא את רועי האמיתי, זה תהליך לא פשוט, בעיקר כשרועי המזויף מסתובב שם כל הזמן, ומנסה להתחזות אליו...

אבל מה שכן התחלתי להבין, עם הזמן, זה שכשאתה עובד כל יום, בשביל מישהו אחר, הזמן הפנוי שלך מיועד למנוחה,

ועל כן, כשאתה מפסיק לעבוד בשביל מישהו אחר, בהתחלה אתה רק נח. זה מה שאתה מכיר. וזה מכניס אותך לדיכאון ואפילו גורם לתחושות של אין מוצא.

אבל לאט לאט אתה לומד שזמן פנוי לא נועד למנוחה.

ושיש מישהו אחר שאתה יכול לעבוד בשבילו.

ואתה מבין, שהמישהו הזה הוא אתה.

ומשם החיים נכנסים לשגרה נעימה.

עוד אתה מגלה, שזמן "העבודה" לא חייב להיות תחום בשעות, ושלעבוד זה לא בהכרח לשבת מול מחשב.

אתה גם מגלה שעקרות הבית היא בעצמה עבודה לא רעה בכלל.. ובאמת באותה תקופה סדר היום שלי היה נראה כך:

בבוקר הייתי קם ולוקח את הילדים לבית ספר, המורות התחילו להבין ששמונה זו לא שעה שמתאימה לכל אחד, אחרי זה הייתי נפגש עם סמדר בבית קפה, היינו מפתחים ביחד סדרות לטלוויזיה, לא שאני מאמין שמהו מזה ישודר אי פעם, אבל זה עדיין היה עשייה, ב-12 הייתי הולך לחדר כושר, מישהו צריך לתחזק את הגוף הזה, באחת וחצי נוסע לקחת את הילדים, אח"כ אני ודריה היינו מכינים ארוחת צהריים וכל המשפחה הייתה יושבת לאכול ביחד, אחרי זה כמובן הולכים לישון צהריים, בכל זאת דריה הולכת ותופחת, וצריכה לנוח הרבה, ואני כמו גבר נאמן הייתי מלווה אותה גם בשינה,

אחה"צ היינו קמים, מטיילים, ארוחת ערב, ובערב הייתי קורא ספר רואה סדרה או כותב, החיים היפים, מה בן אדם צריך יותר מזה??

אה, להרוויח כסף, נכון.

אבל אולי מצאנו את הסוד, זה שאפשר לכולם לשכב על ערסלים ולעשות טיפול פעם בשבועיים?

פשוט השתמשנו בכסף שחסכנו, כשכירים, לקחנו הלוואות, וכמובן - כסף

מההורים...
 ועם כל הכיף הזה,
 נכנסנו לחודש תשיעי,
 כשהכל כאילו טוב,
 אבל תיכף עוד ילדה,
 ואין לי שמץ של מושג מאיפה אני יכול להרוויח כסף,
 ואם בכלל אני יכול להרוויח שוב פעם כסף...?

פרק ו'

מאז שאיימי נולדה השתנו חיינו: אנחנו קמים בלילה כל שעתיים, חיתולים, הרדמות, נדנודים על הידיים בשעות לא שעות, ובכי, המון בכי. ולמרות שכביכול אנחנו חולקים בהכל, אני מרגיש שדריה כל הזמן כועסת עליי, כי אני, לא הייתי בהריון, כי אני, לא מניק, כי אני, לא צריך להתמודד עכשיו עם חזרה לגזרה שהייתה לי.

ושזה לא ישמע לכם מוזר, זה לא כעס רציונלי, זה לגמרי אמוציונלי: כי אם לפחות הייתי עובד ומפרנס את המשפחה שלנו, אז הייתה ברורה לה חלוקת התפקידים בינינו, אבל בגלל שאני מובטל, או כמו שאמא של דריה אמרה, אחרי ששברתי את היד: "עכשיו אתם באמת משפחת מצוקה, משפחה מרובת ילדים, כשהבעל מובטל ונכה".

וזוה נכון, כי אם אני לא עובד, אז מה בעצם אני עושה? ואם אני לא עובד ומפרנס, אנחנו באמת משפחה במצוקה, וזה הכל בגללי, בגלל שרציתי למצוא את האמת שלי.

וערב אחד דריה ואני היינו בסלון, הגדולים כבר הלכו לישון, ודריה הסתובבה מצד לצד עם איימי על הידיים, מנסה להרדים אותה, ואני, אחריה, הולך ומתנדנד מצד לצד, מנסה להרדים את ייסורי המצפון שלי: "את יודעת מה בא לי לפעמים?" אמרתי לדריה, "שתקחי פטיש 5 קילו, ותשברי לי אצבע ביד".

"ומה זה בדיוק ייתן לי?" היא תהתה, עם מבט תועלתני בעיניים, "לא יודע, אולי אם תכאיבי לי מאוד, את פחות תכעסי עליי, על שאת ילדת ומניקה והכל, ואני יושב פה כמו בטטה".

באותו רגע דריה הפסיקה את הסיבובים שלה בסלון, הסתובבה אליי, ואמרה לי:

"זו תקופה. אתה מוכשר וחכם, והצלחת לפרנס המון שנים, ואם שילמו לך כסף כל השנים האלו, אז בטוח שיש לך משהו לתת, אני יודעת שיום יבוא וכולם יראו את מה שאני רואה שיש בך - עוד מהפעם הראשונה שנפגשנו!! קח תזמן שלך, הכל יהיה בסדר, כל ילד מביא איתו את השפע שלו".

"באמת?" אמרתי,

"כן", היא חייכה אליי, "באמת, חוץ מזה שכל הרזרבות שלנו הולכות להיגמר בתוך חודשיים".

ובאותו לילה ישנתי כמו תינוק, שכמו שכבר הבנתם זה אומר לקום כל שעתיים, אבל בכל זאת משהו בשיחה הזו איתה סידר לי את הראש:

זה נכון, חשבתי, הרי במשך שנים שילמו לי כסף כשכיר, אולי אני אנסה לתת את מה שנתתי לבוסים שלי, כעצמאי?

אני אפתח עסק, יש לי תקווה, ויש לי בדיוק חודשיים להשיג כסף למשפחה שלי. למחרת בבוקר כשישבתי עם טל חברי היקר, וסיפרתי לו על הרעיון שלי להיות עצמאי, ולפתוח עסק מכל היכולות שיש לי, הוא התלהב יותר ממה שציפיתי: "בוא נפתח עסק ביחד", הוא אמר, "בוא נפתח חברה להפקת סרטי תדמית", "אשכרה", אמרתי לו, "אני הרי איש תוכן, תסריטאי, וגם קצת במאי".

אד כנראה שכשאלוהים רוצה שמשוהו יקרה, הוא קורה, כי באמת תוך כמה שבועות היה לנו עסק לסרטי תדמית, זה התחיל בסרטונים חינוכיים שהפקנו לעסקים מקומיים בפרדס חנה (טוב, זה כבר ספר בפני עצמו),

וחודש וחצי אחרי שפתחנו את העסק שלנו, הלכתי לריאיון עבודה בטכניון, רק שבמקום לצאת עם עבודה, יצאתי עם הלקוח הראשון של העסק שלי - הטכניון, ומשם, ללקוח הבא שלי, ויצ"ו, וכך הלאה.

ופתאום היו לי הכנסות, ופתאום היו לי הוצאות, ופתאום היה לי שותף, ואנשים ששילמתי להם משכורות כמו צלם, תאורן, מפיקה,

ופתאום מצאתי שאני עובד סביב השעון,

ופתאום הייתי שוב שכיר - רק שבמקום שיהיה לי בוס אחד על הראש, עכשיו היו לי כמה, והם היו הלקוחות שלי,

שאת כולם ניסיתי כל הזמן לרצות,

ותאמינו לי - לא קל לרצות אנשים בישראל.

כי למרות שאריה הסמנכ"ל ממש אהב את הסרטון, רויטל אהבה אותו קצת פחות: "לא חסר חומר גלם? ואם אפשר לערוך שוב? לצלם שוב? לכתוב את

התסריט מחדש?"

ואז, למרות שרויטל ממש אוהבת את מה שיצא, אריה הסמנכ"ל מרגיש שזה קצת "יותר מדי"... "יותר מדי??" שאלתי, באמת לא מבין, "יותר מדי נוצץ, רצינו משהו קצת יותר פשוט, אז אם אפשר לצלם שוב? לערוך שוב? לכתוב מחדש את התסריט? אה, ואמרתם שזה יהיה מוכן עד ה-20 לחודש כן?"

"כן, אבל מאז שיניתם את זה כל כך הרבה פעמים, ואריה אמר כך ואז רויטל אמרה אחרת, וגם ביטלתם יום צילום",

"נכון, אבל הבטחת".

נכון, אבל הבטחתי.

ואני לא יודע אם זה יותר משמח או עצוב, אבל למרות שהם מוציאים לך את הנשמה ואת החיים,

ברגע שנגמר הפרויקט הם נעלמים מחייך,

ועכשיו אתה צריך למצוא לעצמך בוס חדש, סליחה, לקוח חדש.

וזה לא קל למצוא לקוחות חדשים, ואתה מגיע לפגישות בכל מיני מקומות בארץ, וכל פגישה מרגישה מחדש כמו ריאיון עבודה, ומה עשיתי, ומה האני מאמין שלי, ומה אני אתן, וכמה אני גמיש...

ושם, בפגישה, אתה מתחייב להכל: ללוחות זמנים לא הגיוניים, למוצרים מושלמים,

ואת הכל אתה מציע במחיר, שמראש אתה יודע שהוא לא הכי משתלם,

ואז מורידים אותך קצת, ואז עוד קצת, ועוד קצת ועוד קצת,

ואז אתה מחכה לתשובה,

ולפעמים אף אחד לא חוזר, ולפעמים חוזרים עם לא, ולפעמים גם עם כן,

ואז אתה רק צריך לעשות סרט של שפילברג, בכלום זמן, בכלום תקציב, ועם המון - אבל המון - גמישות,

אה, ועם בוסים - סליחה לקוחות - שרק רוצים שרגע תצלם שוב תערוך שוב ושנייה תכתוב מחדש את התסריט.

וכך עבדכם הנאמן מצא את עצמו במשך שבועות עובד מבוקר עד בוקר,

ואז במשך שבועות מובטל מבוקר עד בוקר (כי מי יכול לישון כשאינו לו מושג מתי יגיע הלקוח הבא?)

ואז מנסה לצוד לקוחות,

ואז שוב לקוח חדש, ושוב מבוקר עד בוקר,

ואז שוב מובטל.

ומה עם הכסף?

הכסף לא מספיק. אף פעם.

נכון, יש חודשים שיש, אבל יש חודשים שאין בכלל,

ועוד הלוואה, ועוד פעם כסף מההורים, ועוד פעם אותם משפטים "תיכף זה יתייצב, תיכף זה יתפוס",

ואני מרגיש כאילו אני דוחף בעלייה מכונית שלא מצליחה להתניע,

ומאמין שאם אני רק אמשיך לדחוף אותה,

בסוף זה יקרה,

ואני כבר מתעייף,

כי אני כבר זמן מה דוחף אותה,

וההתנעה - לא נראית באופק.

ואיפה בכלל האמת שלי?

והכנות שלי?

ומה עם השליחות שלי?

בסוף אני עושה סרטי תדמית לחברות, חלקן מעולם השיווק והצרכנות?

בשביל זה נטשתי את כל מה שהיה לי?

בינתיים אני והשותף כבר נפרדנו, ונשארתי בעסק שלי לבד. וזה קשה להיות לבד. ולכן כמו כל עסק טוב, חיפשתי לי יועץ עסקי, כלומר קואצ'ר, שיעזור לי:

כי אם אתה צריך להגיע מתל אביב לחיפה - ואתה לא יודע איך - פסיכולוג יבדוק איתך למה אתה רוצה בכלל לנסוע לחיפה,

מתקשרת - היא תיתן לך מסלול שישאיר אותך בתל אביב, אבל עם חיוך,

והקואצ'ר - הוא פשוט יזרוק אותך בתוך אוטו, יתיישב לידך, ויתחיל לכוון לך את ההגה: קדימה, סע!!!

ובאמת בקואצ'ינג קיבלתי הצצה לכמה שיטות של העצמה אישית:

השיטה הראשונה היא השיטה של הסוד (יצירת מציאות), מכירים? שיטה מאוד

פשוטה, הכול מתחיל בדמיון: המוח שלנו מחולק לשתי אונות, הימנית

והשמאלית, הימנית מדמיינת והשמאלית צריכה להשיג לה את זה, כולכם

תעצמו עכשיו את העיניים ותדמיינו משהו שאתם הכי רוצים בעולם: עכשיו

תפתחו אותן. זה שם? עוד לא?

אז עכשיו תעשו את זה כל יום, אפילו כמה פעמים ביום, והוא יהיה שם. זה יכול

להיות שיק של מיליון שקל, מכונית חדשה, או לראות את עצמכם עם גלימה

לבנה רוכבים על סוס לבן. היתרונות של השיטה - לא צריך לעשות הרבה,

החסרונות - לרוב הדמיונות הרעים מתממשים הרבה לפני הטובים.

השיטה השנייה היא שיטת העבודה או שיטת השאלות של ביירון קייטי, מסתבר שהיא הייתה בחורה ממש כמו כולנו, עד שהיא נפלה על הרצפה ושכבה כך חמישה ימים, אחרי זה היא קמה והיו לה כמה שאלות לשאול:

בוחרים אמונה שאנחנו חושבים, אומרים אותה בקול: "יש לי שליחות בעולם".

שואלים - "האם זה באמת נכון?"

ברור, הרגע אמרתי: יש לי שליחות בעולם.

שואלים - האם יש לנו דרך לדעת שזה באמת נכון?

כן, לשאול את אלוהים, או נביאים, או מלאכים שאנחנו בקשר איתם.

ואיך אנחנו מתפקדים כשאנחנו פועלים מתוך הפרספקטיבה הזו?

יושבים בבית, ומחכים שאלוהים ייתן לנו הוראות.

ומי או מה הייתי ללא האמונה (או המחשבה) הזאת?

מן הסתם מאושר, חי את חיי בשקט, עם מה שיש לי.

השיטה השלישית היא כמובן חשיבה חיובית:

לא משנה מה קורה לך, אתה צריך לראות מה חיובי בזה.

אני זוכר שהקואצ'ר מהגישה הזו שהלכתי אליו אמר לי: "רועי, לא שילמת לי כבר על שמונה מפגשים, מה קורה עם הכסף?" (האמת, לא היה לי שקל).

ואני עניתי לו: "תראה מה חיובי בזה".

משום מה הוא לא ראה מה חיובי בזה, וביקש תשלום מידי.

אבל למרות שהלכתי לאנשי מקצוע רבים,

ולמרות שמכל אחד שהייתי אצלו קיבלתי המון דברים חשובים, שמאוד עזרו לי בדרך,

המצב הכלכלי שלנו לא השתפר, אלא רק נהיה גרוע יותר.

שלושה ילדים, דריה ואני מנסים לנהל ביחד חברת הפקה שההכנסה הקבועה שלה לא מכסה אפילו חצי מההוצאות שלנו,

וערב אחד, כשחזרתי הביתה,

דריה ישבה בסלון עם יועצת כלכלית,

מסתבר שבשביל לא להלחיץ אותי דריה התחילה - בלי שאדע - תהליך עם אשת מקצוע שעשתה לנו חישובים של הכנסות והוצאות, והערב היא הגיעה אלינו, להציג בפנינו את הנתונים.

"תקשיב רועי", היא אמרה לי, "אתם חייבים להביא עוד כסף",

ואני ענית: "אני מנסה. יש לי עסק, יש לי חברת הפקות".
 "כן", היא אמרה, "אבל זה לא מספיק. אתם חייבים משהו קבוע. סכום שנכנס
 כל חודש".

"אוקיי" אמרתי. "למה את מתכוונת?"
 והיא הציעה: "אולי תעשה בבוקר שליחויות של עיתונים? בכל זאת, יש כאן
 משפחה לפרנס, אתה יודע".

לא ענית לה.

רק יצאתי מהחדר, ורצתי לשדה שליד הבית.

זהו, יותר נמוך מזה אין. הבנתי. עכשיו אני גם צריך לקום כל בוקר ולחלק
 עיתונים? אולי זו בעצם השליחות שלי? אולי לזה התכוון המשורר כשהוא אמר
 "להיות שליח"? אולי הוא התכוון לשליח של עיתונים....?

פרק ז'

לשדה רצתי בוכה, מייבב, זועק את כאבי לשמיים, בשדות טיילתי כבר תקופה,
 פורק את כאבי, אבל הלילה זה היה כואב יותר מתמיד, הלילה בכיתי על
 האישיות שלי, על מי שאני: לוזר, עלוב, שלא שווה כלום. באותו לילה זה היה
 נוראי, זה היה נראה כאילו כולם צדקו: אבא שלי שאמר לי שאם לא אכין שיעורי
 בית אני אהיה נהג אוטו זבל, המורה בכיתה א' שאמרה שזה ממש בעיה, איך
 שאני מחזיק את העיפרון, ושואם אני לא אפתור את זה לא אצליח בכלום בחיים,
 והמפקד בצבא, שאמר לי שלא יצא ממני כלום, כי לא הספקתי לגעת בעמוד
 ולחזור בפחות מחמש שניות.

"זהו", נשמע קול מהשמיים, "זה הסוף, עכשיו לא רק שלא הצלחת להגשים את
 ייעודך, אתה גם לאט לאט תפסיד את כל מה שיש לך, תיכנס לחובות, תצטרך
 למכור את הבית, אשתך תעזוב אותך, והילדים, הם דווקא ירצו לבקר אותך,
 אבל גרושתך תחשוב שזה פחות נכון שהילדים יראו אותך כך, גר בתוך פחון".
 וככה בזמן שאני מתחפר בתוך המחשבות האימות שלי, הטלפון שלי צלצל, זה
 היה חברי החדש עמיחי:

את עמיחי הכרתי בערך שנה קודם לכן, הוא היה זמר עם שירים רוחניים,
 לפחות כך הם היו נראים לי אז, והוא חיפש מישהו שיעשה לו קליפ לאחד
 השירים שלו (ולי כאמור הייתה אז חברת הפקה, שהתקשתה להמריא).

קליפ מעולם לא יצא לנו, אבל שיחות מעניינות בהחלט התקיימו בינינו, בחיי
 לפני כן לא פגשתי אדם כמו עמיחי, אדם שאוהב לדבר על מה שאני אוהב, אדם
 שאוהב לחפור, להתבונן בדיוק כמוני על כל פעולה, כל תנועה, מהמון זוויות

שונות, ולדבר על זה, ולדבר על זה עוד, ולדבר על זה עוד קצת, או בקיצור לחפור על כל מה שקורה בתוכו וסביבו.

ואתם יודעים מה מדהים? שלמרות שכל כך אהבתי לחפור, מאז שאני זוכר את עצמי, אף פעם כששאלו אותי מה אני אוהב לעשות, במה אני רוצה לעסוק, מה החלומות שלי, מעולם לא חשבתי לענות: "אני אוהב לחפור". "בא לי לעסוק בחפירות".

בטח לא חשבתי שהחפירות שלי יכולות לעניין מישהו.

ובטיולים שלי ובשיחות שלי עם עמיחי, הוא לא רק התעניין בחפירות שלי, הוא גם כל הזמן אמר לי שהחפירות שלי יכולות לעניין עוד אנשים.

עמיחי, בדיוק כמוני, לא עבד אז, גם הוא היה במצב כלכלי לא פשוט, הוא היה רווק, והיו פעמים שלא היה לו אפילו כסף למלא דלק כדי לבוא להיפגש איתי (חמש דקות נסיעה), זה היה תלוי אם הוא הצליח באותו חודש להשיג עבודה זמנית, אבל מה שכן, כמה חודשים לפני אותה לילה, עמיחי התחיל לכתוב פוסטים בפייסבוק, שהיו מאוד דומים לשיחות שלנו, כאלו שחופרים את העולם הפנימי והחיצוני שהוא חווה.

ואיך שהוא שמע אותי באותו הלילה, הוא עלה לאוטו והגיע מייד (באותו חודש היה לו כסף לדלק),

כשנפגשנו, הוא ראה שאני מרוסק,

ולא משנה מה הוא אמר לי באותו לילה, כל המילים הטובות שהוא הרעיף עליי, וכל צורת המחשבה שלו, לא עזרו לי: "אני אפס, אני לא מספיק טוב", צעקתי עליו, "אני לוזר, זהו, האמת נחשפה, שנים שאני מצליח להחזיק דמות של מישהו מצליח, מנהל תוכן בynet, מקים חברת הפקה, משחק אותה כלפי חוץ שאני משהו, אבל אני יודע את האמת, אני יודע מי אני, אני לא שווה כלום!".

"אתה צודק" הוא אמר,

"מה?" שתקתי,

"נגיד שאתה צודק, נגיד שאתה באמת אפס, לא מוצלח, כישלון שלא שווה כלום, אוקיי? עם זה אין לי איך לעזור לך, וגם לך אין".

"נכון", ענית,

ואז הוא המשיך: "אז אולי עכשיו אתה יכול להתחיל לחיות? עכשיו, שאכזבת את כולם, את ההורים שלך, את דריה אהובתך, את השכנים שלך, את החברים שלך, אולי עכשיו אתה יכול לעשות את מה שאני אומר לך כבר כל כך הרבה זמן?"

"מה, לחפור?"

"אתה קורא לזה לחפור כי אתה כזה ציני, אני קורא לזה - החוכמה שלך", הוא

ענה.

יצאתי מהבית אבל וכפוף ראש, אבל חזרתי אחרת,
 משהו בהסכמה שלי להיות כישלון להיות לא מוצלח, להיות לוזר,
 העובדה שהפסקתי להתנגד לזה, פתאום מילאה את הראות שלי באוויר,
 משהו בהסכמה שלי להיכשל במשחק, להסכים להגיד אני, רועי בן יוסף, הילד
 שחשב שהוא בא לעשות משהו משמעותי בעולם זה, זה שניסה בכל הכוח שלו
 להצליח בחיים, נכשל.

משהו בהסכמה הזו,

ואני יכול לראות את זה רק מהמקום שאני נמצא בו היום,

גרם לי להבין שאני צריך לשחק משחק אחר.

משחק שאני יודע איך לשחק אותו.

משחק שמתאים למי שאני, לילד המוזר הזה, שמאז שהוא מכיר את עצמו
 מספר לכולם סיפורים, לילד שאוהב לחפור כל דבר שקורה בחיים.

פתאום הבנתי שזה שנכשלתי במשחק אחד, פשוט אומר שאני צריך לעבור
 לשחק במשחק אחר, משחק שמתאים לי. שאולי אני יכול להתחיל להרוויח, ממי
 שאני באמת.

ואני לא יודע אם זה קשור או לא, אבל למחרת הלילה הזה, פרסמתי פוסט
 בפייסבוק, ב-20.10.1013 פוסט בו הזמנתי בעלי עסקים לבוא אליי, לבנות
 אסטרטגיית תוכן לעסק שלהם אסטרטגיה שמבוססת על העולם הרגשי שלהם,
 פוסט שמזמין בעלי עסקים לשיחות אישיות איתי.

בעקבות הפוסט הזה פנו אליי חמישה אנשים שקבעו איתי פגישה כבר באותו
 יום, בתשלום,

והוא שינה את חיי: הפוסט הזה היה ההתחלה של שירות חדש שנתתי לעולם,
 שירות שהיה ההתחלה של החיים החדשים שלי, זה ההתחלה של - להרוויח
 ממי שאני, "מהחפירות שלי".

פרק ח'

אז השנה היא עכשיו 2013, גם אני גר בפרדס חנה. וגם אני נפגש עם אנשים
 לשיחות. אני לא מטפל, אני גם לא קואצ'ר, ועדיין, יש אנשים שבאים להיפגש
 איתי ולדבר איתי על העסק שלהם, אני קורא לזה "אסטרטגיה שיווקית מבוססת
 תוכן".

בינתיים אני גם כותב, אני כותב את כל מה שאני מרגיש וחווה בפייסבוק, ואני

לא יודע בדיוק למה, אבל זה עושה לי טוב. זה מרגיע אותי. זה נותן לי תחושה טובה. וקורים לי מלא דברים בפעם הראשונה בחיים.

השילוב של הפגישות האישיות והפקת הסרטים התדמיתיים מתחיל לפרנס אותי, ובפעם הראשונה בחיים אני מרגיש טוב, משהו השתנה בי.

זה קשור גם לשיחות עם עמיחי, שעוזרות לי לבנות משהו חדש בתוכי, קול שאני קורא לו: "האני המתבונן". זה קול פנימי, חלק מהדיאלוג שלי עם עצמי, שבו אני מצליח להתבונן על ההתנהגות שלי גם מבחוץ, אני לא רק בתוך הסיטואציה, אני גם מתבונן בה, ולומד ממנה עליי, אבל באופן כזה שרואה אותי בעין טובה.

וזה קשור גם לכתיבה שלי בפייסבוק, אני משתף בפעם הראשונה בחיים שלי חוויות מתוך העולם הפנימי שלי, בפרהסיה. אני מסכים לכתוב דברים שאני מתבייש בהם, לחשוף אותם פה במרחב, ולא רק שלא צוחקים עליי, לא רק שלא מתרחקים ממני, אני אפילו מקבל על זה לייקים, ותגובות, ושיתופים, ואנשים שכותבים לי הודעות פרטיות, ואומרים שזה מרגש אותם, ושהם חווים דברים דומים,

ואני מרגיש, אולי בפעם הראשונה, שאני לא מקולקל. שאני בסדר כמו שאני. ברור שאני לא מרגיש כך כל הזמן, אבל ליותר ויותר רגעים, וזה ממש משנה לי את חווית החיים.

ככדי לקדם עוד את שני המוצרים שלי, הפגישות האישיות בנושא תוכן, והחברה להפקת סרטים, אני מתחיל ללכת לקבוצת עסקים, ושם, לראשונה מאז יצאתי לעצמאות, אני מצטרף לקהילה ענקית של עסקים. כמה ערבים בשבוע אני הולך למפגשים כאלו, נפגש עם עצמאים ועסקים קטנים, מדבר איתם, אנחנו מציגים את העשייה שלנו אחד לשני, ועוזרים אחד לשני לקדם את העסק, באופן קבוצתי ואישי. וזה מקסים, וזה מלא בנתינה, ופתאום בפעם הראשונה מאז שאני עצמאי, יש לי קבוצת שווים אמיתית.

המפגשים האלו חושפים בפניי, שאת כל הדברים הרגשיים שאני עובר בתוכי, כל הקולות הפנימיים שחושבים שאני לא מספיק טוב, הפחדים, הדימוי העצמי הנמוך בנושאים שונים, הקושי בקבלת כסף, משותפים להרבה מאוד עסקים, ובזכות ה"אני המתבונן" האוהב שפיתחתי בתוכי, אני רואה שאני מצליח לראות גם באחרים את הפוטנציאל שלהם, את הרצון שלהם, את היכולת שלהם, ובמקביל לראות גם את כל החומות והקשיים שלהם.

וכך דבר הוביל לדבר, ובקבוצת העסקים שלי פגשתי עוד אשת שיווק מדהימה, בשם אלינה. התחברנו, ואני אפילו לא יודע בדיוק איך זה קרה, ומאיפה היה לנו את האומץ לעשות את זה, אבל החלטנו לפתוח סדנא, ביחד, של 6 מפגשים, ושם לדבר על המפגש הזה, של העולם הרגשי שלנו, עם העולם העסקי שלנו,

וגם ללמד כמובן לייצר תוכן, שזה היה הכובע המקצועי של שנינו, עד אותו רגע.

ביחד הפקנו סרטון הזמנה לסדנא, שבו דיברנו על כך שאנחנו מפחדים וחוששים. כהזמנה לסדנא, דיברנו בכנות על הפחדים שלנו בשיווק הסדנא, ואנשים נרשמו אליה. זה היה מדהים, ולא יאומן, שלמרות שבמקום לבוא לשיווק של הסדנא כיודעים ומצליחים, באנו כנים, וזה עבד.

ואז עשינו ביחד הרצאה. השיווק שלה היה כל הרגשות שחוויתי בדרך אליה, כל הפחדים, כל הקולות, והדרך שלי להתמודד עם זה. ונרשמו אליה 50 אנשים.

50 אנשים קנו כרטיס לבוא ולשמע אותנו מדברים על שיווק חדש, על התנהגות עסקית חדשה, על הקשר בין העולם הרגשי שלנו, לעולם השיווקי שלנו. כזו שמשתפת בכנות את כל מה שקורה בתוכנו סביב העסק שלנו והשיווק שלנו.

ואני זוכר שלילה לפני ההרצאה הזו שכבתי במיטה, לא מצליח להירדם. זה היה אחרי שבוע בו בקושי אכלתי או ישנתי, ואני שוכב שם ורועד מפחד:

מעולם לא דיברתי מול קהל (חוץ מפעם אחת שלא הייתה מוצלחת),

התוכן שאני הולך לדבר עליו הוא תוכן מקורי שלי, כזה שאני יצרתי, מתוך העולם המחשבתי שלי,

ידעתי שאני בפתח של עולם חדש, עולם שמחובר לשליחות שלי, לאמת שלי, לדבר שאותו חיפשתי, הדבר שבשבילו יצאתי למסע הזה, שבגללו נסעתי להודו, ועזבתי את רמת גן לטובת פרדס חנה, ועזבתי את העבודה הטובה שהייתה לי,

ואני שוכב שם, ומת מפחד שיצחקו עליי.

כי אני יודע שאני הולך להתחיל בסיפור האישי שלי, בלספר לכולם שהייתי הילד השקרן של הכיתה, בלדבר על זה שאני בן תערובת של חיה ופנינה, בלדבר על זה שיש לי ביטחון עצמי נמוך, ולספר על הכישלונות שלי, ולדבר על הרגשות והפחדים שלי, וללמד איך אני מתמודד איתם, ואיך אני הופך את כל זה לתוכן שלי.

ואני יודע, שיש סיכוי שהם יטיחו בי עגבניות,

ויש סיכוי שהם יצחקו עליי בקול,

ויש סיכוי שהם יקומו באמצע ויעזבו,

ויש סיכוי שאני הולך מחר לחוות את ההשפלה של החיים שלי.

כל הלילה לא ישנתי, בבוקר קמתי עם כאבי בטן מטורפים, הקיבה שלי התכווצה, אין ספור פעמים חשבתי שאולי אני לא אוכל לדבר, לעלות על הבמה,

דריה ליוותה אותי, ממש תמכה בי פיזית,

ברגעים הראשונים כשדיברתי מול כולם הקול שלי רעד, הגוף שלי רעד, הגב התחתון שלי צרח מכאב, אבל למזלי המילים יצאו לי מהפה.

וככל שהן המשיכו לצאת, כך הלך הגוף שלי ונרגע, ובמקום רעד ופחד וכאב מילאו אותו עונג ואנרגיית חיים.

הרגשתי שאני עף, הצחקתי את עצמי, ואת הקהל, דיברתי בחופשיות, סיפרתי סיפורים, עפתי והעפתי את כולם על גלי הדמיון,

הרגשתי איך כל היכולות שלי, שאף פעם לא הבנתי מה הקשר שלהן אחת לשנייה, באות ביחד לידי ביטוי, בהרמוניה מושלמת, והרגשתי שכולם עפים יחד איתי.

כשסיימתי הרגשתי כאילו נחתתי חזרה לכדור הארץ.

ועם הנחיתה, הגיעו כל המחשבות הרגילות שאני מכיר,

ולמרות שהימים אחרי זה היו ימים לא פשוטים (רק אחר כך הבנתי שזו הייתה טראומת אושר, אחד מהמונחים שפיתחתי מאוחר יותר),

מאותו יום של ההרצאה, הדברים השתנו עבורי לגמרי:

הפכתי כאילו להיות רועי אחר, רועי שבפעם הראשונה בחיי מרשה לעצמו לאהוב את עצמו, מרשה לעצמו להיות טוב אליו.

השירותים שלי התרחבו, ליוויתי עסקים בשיטת "השיווק הכן", שיטה שהתחלתי לפתח שמדברת על הקשר בין העולם הרגשי שלנו, לעולם השיווקי שלנו, ויצירה של כל הדבר הזה לאסטרטגיית תוכן.

המשכתי להפיק סרטי תדמית, אבל גם כאן כבר התנהלתי מול הלקוחות שלי אחרת לגמרי: הם לא היו יותר הבוסים שלי, הם היו השותפים שלי לפרויקט, תקשרתי גם איתם בכנות, וזה הפך את העבודה לנעימה הרבה יותר.

הפקתי עוד הרצאות, הפעם לבד, רק אני, והתחלתי לכתוב הרבה יותר את כל מה שאני עובר ומרגיש, וגם להמציא כלים, ללמד אותם, לצלם סרטונים, ובעצם ללמד דרך עסקית חדשה, בשם "כנות" בפייסבוק.

בנוסף התחלתי לכתוב גם על ההורות שלי, ועל הזוגיות שלי, וכל הזמן להמשיך ללמד את עצמי, לחזק את האני המתבונן, ללמוד אותו, לראות אותי בעין טובה ואוהבת, להסכים לשתף, להגיד, לדבר את מי שאני באמת, בכל מערכות היחסים שלי: מול הילדים שלי, מול בת הזוג שלי, מול הלקוחות שלי, קטנים וגדולים כאחד, מול הקוראים שלי בפייסבוק. הרגשתי שאני צועד בשליחות שלי, הרגשתי פתאום שיש לי סיבה לחיות, והסיבה - הייתה - ללמד כנות.

פרק ט'

הילד השקרן, זה שזרקו אותו בכיתה ט' לפח הזבל רק כי הוא סיפר סיפורים, רק כי הוא רצה לקבל אהבה ולא האמין שמישהו בעולם הזה יכול לאהוב אותו. הילד שעשו עליו חרם של כמעט שנתיים בתיכון, שאף אחד כמעט לא דיבר איתו, בכל השכבה (5 כיתות). הילד שהיה מגיע בבוקר והיו ילדים שהיו יורקים עליו (כן, דינם של שקרנים). זורקים עליו אבנים איך שהוא נכנס לבית הספר. הילד שהיה צריך לספר סיפורים מומצאים על חברים שלא קיימים רק בשביל שלא ירחמו עליו שהוא לבד. הילד שהאמין שיש בו פגם, שאי אפשר לאהוב אותו, בתוך כמה חודשים, הפך להיות מנטור.

כזה שממלא סדנאות, כזה שכל פוסט שלו בפייסבוק מגיע למאות לייקים, לעשרות שיתופים. כזה שאנשים עוצרים אותו ברחוב, רק כדי להגיד לו שהם אוהבים אותו, שהם קוראים אותו, רואים את הסרטונים שלו. הילד הזה קיבל הודעות במייל, במסנג'ר, בוואטסאפ, מאנשים שטענו שהתוכן שלו, שהכנות שלו, שהסיפורים שלו, שהפגישות איתו, שהסדנאות איתו, משנים להם את החיים. הופכים אותם לאנשים מאושרים יותר. פותרים להם בעיות וסבל שהם סחבו עם עצמם שנים. פתאום כולם רצו להיות חברים שלו, פתאום כולם רצו לבלות איתו, להיפגש איתו לקפה, לשבת איתו, לכל מקום שהוא הגיע הוא פתאום היה מקור העניין.

אתם יכולים לתאר לעצמכם, מה זה בשביל הילד, שהרגיש שאי אפשר לאהוב אותו, לקבל את כל האהבה הזו? אתם יכולים לתאר לעצמכם איך זה מרגיש? אתם יכולים לתאר לעצמכם מה זה עושה לנשמה? לאגו? לקבל כל כך הרבה אהבה?

וזה אכן, כמו שאתם בטח יכולים לתאר לעצמכם, היה מעבר חד מדי. מטלטל מדי. כזה שמשתלט על הכל.

אז קודם כל עבדתי כמו משוגע: הייתי נפגש עם בין תשעה לעשרה אנשים ביום (תאמינו לי, זה המון). כל חודש הייתי עושה סדנא עם 40 - 50 איש. הייתה לי קבוצה קבועה של שיעורים פתוחים כל יום שלישי. פעם בחודש הייתי עושה גם סדנת כסף אליה היו מגיעים עשרות אנשים. הייתה לי ביחד עם דריה קבוצה של זוגות, פעם בשבוע. פתחתי קורס שנתי בשם "השיטה שלי". כתבתי ספר. כל יום כתבתי בפייסבוק. העליתי סרטונים. ובאתי לכל מקום: לכל דבר שהזמינו אותי, בכל הארץ. עבדתי סביב השעון מהבוקר עד השעות המאוחרות של הלילה, והתוכן והידע לא הפסיקו לזרום.

לא יכולתי להגיד לשום דבר לא, לאף בן אדם לא, לא הרגשתי שיש לי זכות

להגיד לא, רוצים אותי, אוהבים אותי, ואולי תכף זה ישתנה? ייגמר? הייתי חייב לקחת כמה שיותר.

כמו אדם אחרי צום.

כמו להתחמם אחרי שהיה ממש קר.

כמו לעשות אהבה אחרי שנים בכלא.

כמו לקבל אהבה אחרי שנים שהרגשת לא אהוב.

לא היה אכפת לי מהגוף שלי, לא היה אכפת לי מהנפש שלי, הייתי בטירוף, הייתי באמוק, הייתי חייב לקבל, להכיל, לשמור, למלא את כל המחסורים שבי. ולא משנה כמה אהבה קיבלתי, כמה כסף הרווחתי, והרווחתי הרבה, משהו בתוכי עדיין הרגיש חסר ערך. משהו כל הזמן האמין שעוד רגע הכל יסתיים. שעוד רגע הכל ייגמר. משהו הרגיש שאני בדיוק אותו רועי השקרן, רק שעכשיו אני מספר סיפורים, לא לכמה חברים, אלא לאלפי אנשים. משהו בתוכי פחד שתיכף כולם יגלו מי אני באמת. ושוב יזרקו אותי לפח, שוב יעשו עליי חרם, רק שהפעם זה יהיה גדול יותר, טראומטי יותר, מפחיד יותר. כזה שאני לא אצליח לקום ממנו בחיים. אז ניסיתי לחגוג, להתמלא מאהבה, עד ש.....

ואני זוכר שהיו ימים שלא ידעתי איפה אני, לא היה לי זמן להיות עם דריה, לא היה לי זמן להיות עם הילדים, לא היה לי זמן להיות עם עצמי, עברתי מדבר לדבר לדבר לדבר.

ובדיוק לפני שנתיים, בדצמבר, החלטתי לקחת לכמה ימים, מראשון עד חמישי, דירה קטנה בתל אביב, רק לעצמי. בדיוק היינו אמורים לפתוח את המחזור של הקורס השנתי שלי: "השיטה שלי", ונסעתי לכתוב את התכנים לקורס, מראשון עד שלישי. וברביעי חמישי העברתי את הסדנא של "שיווק בכנות" בתל אביב.

ואני זוכר שישבתי עם נועה שהעבירה איתי את הסדנאות, לפגישה, והטלפון שלה לא הפסיק לצלצל מאנשים שהתחננו, כן התחננו, להירשם ליומיים האלו, והיא, בסבלנות הבלתי מתפשרת שלה, הסבירה להם, אחד אחד, שהסדנא כבר ממש מלאה, והיא ממש מצטערת אבל אין מקום בחדר, ושהם יכולים להירשם לסדנא הבאה, שתתקיים עוד חודש.

הימים האלו בתל אביב, שלי עם עצמי, היו קשים מאוד: סבלתי מכאבים בכל הגוף, היה לי רע, זה לא עזר שכולם רוצים לבוא לסדנא שלי, אני הרגשת ריקנות. חלל בבטן. וכאבים בלתי פוסקים של הגוף. מזה זמן הייתי לבד, והכל צף.

הסדנא הייתה מצויינת, אולי מהטובות שהעברתי, אבל אני הייתי לא בשליטה.

הגוף שלי כאב וסבל, ואילו החיצוניות שלי חגגה ושמחה עם האנשים, עד אותו רגע בו הרגשתי שאני עומד ליפול. הכאבים בחזה הלכו וגברו, ולרגע חשבתי שאולי אני עומד לקבל התקף לב.

ביקשתי מנועה שתחליף אותי בהנחייה של השעות האחרונות של הסדנא, ואחרי שהסדנא נגמרה, קיבלתי החלטה, שלמרות הכאבים החזקים בבטן ובחזה, אני לא אסע למיון, אלא ישר הביתה, חזרה לדריה ולילדים שאותם לא פגשתי חמישה ימים. קיוויתי שזה יקל על כאביי, קיוויתי שאלו כאבים שבאים מהרגש ולא מהגוף, ואכן חזרתי הביתה, והכאבים לאט לאט נרגעו.

תוך כמה ימים חזרתי לעצמי, נכון שזה היה אמור להיות עבורי אות אזהרה, נכון שזה היה אמור להיות עבורי צעקה שאומרת די, תעשה חושבים, תראה מאיפה אתה פועל, אבל הרעב לאהבה, הרעב לזה שרוצים אותי, הרעב לזה שרואים את המתנה שלי, אולי לראשונה בחיי היה חזק יותר. בראש סיפרתי לעצמי שאני בייעוד שלי, שלא סתם עברתי את כל מה שעברתי בבית ומול החברים ומול החיים. שלא סתם הייתי שונה מוזר חריג. שהנה עכשיו הכל משתלם. שהנה אני מקיים את הדבר שבשבילו באתי לעולם. והסיפורים האלו בתוך הראש שלי עיוורו אותי. עיוורו אותי מלראות שהגוף שלי צועק לי. שהנשמה שלי צועקת לי, שמשהו מבקש אחרת.

בסדנאות הבאות, התחילו לי מיחושים גופניים בכל אחת מהן. באחת אפילו, איבדתי לכמה דקות את הראייה בעין ימין, באחרת סבלתי מכאב ראש טורדני, והסדנאות, הלכו וקטנו, משהו לא עבד פתאום כמו קודם....

פרק י'

אז מה היה לנו עד עכשיו?

בגיל שלוששים, אחרי שנים של ריצוי, אני מכנס את כל המשפחה שלי ומספר להם שאני רוצה לחיות מעכשיו את החיים שלי, ולא של אף אחד אחר, אבל אחרי ההצהרה מול כל המשפחה אני מגלה שאין לי אפילו שמץ של מושג איזה חיים אני בכלל רוצה לחיות, וכמו כל ישראלי טוב, שמחפש לדעת מיהו, מהו, ולאן הוא הולך, אני לוקח את המשפחה שלי ונוסע איתם לטיול בהודו.

בהודו אני עובר שינוי, בפעם הראשונה בחיים (בכל זאת ילד דתי ירושלמי שנשוי מגיל 22), אני מגלה שיש דרכים נוספות לחיות,

אבל איכשהו מהודו אני חוזר חזרה לאותם חיים בדיוק: עבודה מהבוקר עד הערב, טלוויזיה, פייסבוק, והרבה הרבה הדחקה והעמדת פנים.

מהלך לא נכון שאני עושה גורם לי לאבד את העבודה, וכך אני מוצא את עצמי גר בפרדס חנה, אב לשלושה ילדים, בן זוג לאישה עצמאית בתחילת הדרך, בלי חסכונות ובלי שקל על התחת. אני נכנס לדיכאון, ובעקבות שיחות עם חברים חדשים שנשלחים אליי, אני פותח עסק עצמאי לסרטי תדמית, העסק הזה מצליח אבל לא באמת מצליח לפרנס אותי ובלי לה משמעותי מאוד, אחרי שאני מקבל סימנים ממש מיסטיים, בין היתר מינשוף ותוכי ג'אקו, אני מקבל החלטה לכתוב את מה שאני עובר ומרגיש בפייסבוק.

בהתחלה אני קורא לזה "שיווק כן", איך לשווק את העסק העצמאי שלי בכנות, ואחרי שיותר ויותר אנשים מצטרפים אליי ללמוד, אני מבין שבעצם, מבלי לשים לב, פיתחתי גישת חיים, שנקראת "כנות".

אני מוציא ספר שנקרא "כנות - להרוויח ממי שאני" בהוצאת פראג, וממשיך לפתח דרך חיים, גישה, בעזרתה כל אדם יכול להרוויח מעצמו, בזכות הכנות שלו, בכל תחום בחיים: זוגיות, הורות, פרנסה ועוד, אני ודריה מתחילים לערוך סדנאות לזוגות, סדנאות על תודעת כסף חדשה, וקורס שמלמד איך כל אחד יכול להרוויח ממי שהוא.

בפרק הקודם של "רועי מחפש משמעות", סיפרתי שהסדנאות של "שיווק כן" מאוד מצליחות, אנשים רבים רוכשים כרטיסים ומגיעים, אבל אני עצמי מתחיל להרגיש לא טוב, באחת הסדנאות אני מאבד את הראייה לכמה דקות, בסדנא אחרת אני סובל מכאבים חזקים מאוד בבטן ובחזה ומבקש מנועה פרידמן, שמנחה איתי, להחליף אותי, אבל למרות כל הסימנים הגופניים ולמרות שכבר יש קולות שקוראים לי לעצור, אני לא מצליח להבין שאני צריך להאט קצב: הילד רועי שחי בתוכי, הילד שהיה לא מקובל, הילד השקרן שהושפל במהלך חייו, מתמכר לאהבה שהוא מקבל, ולא מצליח להקשיב לגוף שמאותת לו.

דריה אהובתי מזהה את המצב שלי, רואה שאני הולך לאיבוד, ומארגנת לנו חופשה של חודש בתאילנד, החופשה עוזרת לי לנוח, אבל אני מגלה שם עד כמה זה קשה לי: לנוח. לעצור. ליהנות. אני מגלה שיש לי ממש טראומה במקומות האלו, נזכר שם עד כמה אבא שלי היה כועס עליי, כשהייתי נח, או כשהייתי משתולל, וקולט שממש קשה לי לעשות את שניהם: לנוח, לא לעשות כלום, או מנגד ליהנות, להיות בפראות שלי.

וכך בתאילנד אני מתחיל להבין את אחד השיעורים הגדולים שלי, ולראות שאני בעצם עבד.

עבד לאדון שלי, שהם הערכים שמנחים אותי: יעוד, הגשמה עצמית, הצלחה. אני מבין שאין מקום בחיים שלי למנוחה, להנאה, שהחיים שלי בנויים על מירוץ אחר יעדים והגשמות, שלא משנה לאן אגיע, ואיזו עוד פסגה אכבוש, כל עוד אני לא מצליח להרגיש אושר, מנוחה, רגיעות בגוף שלי, שום יעד לא באמת משמעותי.

אני חוזר לארץ ומפתח חלק חדש בגישה שלי, אני קורא לו "טראומת אושר", ומתחיל לשים לב שבכל פעם שהגוף שלי מתחיל להיות מאושר או שמח, מגיעות מחשבות: מחשבות שמקטינות אותי ויורדות עליי, מחשבות שמבאסות אותי, מחשבות שמורידות אותי.

אני מתחיל לדבר על זה עם אנשים שאני עובד איתם ומגלה שזו ממש תופעה רווחת, גם אנשים אחרים מתחילים לשים לב לזה, ומתגלה שיש ממש קשר בין מצבי רוח לא נעימים, מחשבות טורדניות, מחשבות של הלקאה עצמית, לבין רגעים של אושר ושמחה גדולה, שהופיעו לפניהם.

לקראת יום הולדת 40 שלי אני מחליט לעשות מסיבה, אני פונה לשלושה חברים טובים שלי, אחים בלב, אריאל ברלי, ירון מיטלמן וסתיו נחום, וביחד עם יובל בארי, חבר נוסף שמנגן, אנחנו מקימים הרכב קטן, אני מוצא מקום גדול מספיק, חובר לאיציק בריסקין שמפיק איתי ועם דריה את האירוע, חובר לימית פרץ שתנחה איתי, ומזמין את כל מי שרוצה לבוא ולחגוג אושר.

הפורמט של המסיבה הוא כזה שבעזרת מוזיקה והנחייה אנחנו מאפשרים לאנשים להגיע למצב אושר, וברגע שמתחילות להגיע להם המחשבות המורידות והכואבות (שכפי שגיליתי מגיעות על מנת להוריד לנו את מד האושר, מאותו פחד מפגיעה שהגיעה ברגעי אושר קודמים), אני מסייע להם, בעזרת הנחייה ומוזיקה, להחזיק ולהגדיל מחדש את האושר שחשו קודם לכן. והאירוע קורה, וקורה שם קסם: המוזיקה מקפיצה ומשמחת את כולם, תוך כדי אני מנחה ומדבר עם המחשבות של האנשים, מזכיר להם שמותר להם להיות מאושרים, שמותר להם ליהנות, ולהמשיך לחגוג.

באירוע אין אלוהול או מעוררים משום סוג, רק אושר טבעי, ובמהלך המסיבה ואחריה אנשים מספרים לי שהם חוו שם אושר שהרבה זמן, או אפילו מעולם לא חוו, שזה שדיברתי עם המחשבות שלהם תוך כדי, איפשר להם ליהנות ולהישאר ברמות אושר בגוף, לאורך יותר זמן.

ככה הייתה נראית יום ההולדת 40 שלי, ואני מרגיש שוב טוב, אני מרגיש שהבנתי עוד משהו, שאני לא צריך לרוץ אחרי ההצלחה שלי, שאני לא צריך להשיג שום דבר בעצם, ושאני יכול ליהנות ממה שיש לי, ללמוד לתת לאושר ולהנאה למלא לי את הגוף.

אני משנה את היומן שלי, אני כבר לא עושה סדנא כל חודש, אני לא מוכן לעבוד יותר מ- 7-8 שעות ביום, אני מפנה לי בצהריים הפסקה קבועה בין 14 ל-17, זמן לארוחת צהריים, זמן לילדים, זמן למנוחה.

ההכנסה שלי כמובן יורדת, כי אני עובד פחות, אבל אני מוכן לקנות את המנוחה והשקט שלי, אני מלמד בקבוצות קטנות יותר, משהו בי מצד אחד נרגע, ומצד שני יש בי המון תשוקה לעשייה,

כך עד ה-1 לאוגוסט 2018.

ביום זה אני נוסע לעוד יום רגיל בתל אביב, אבל הפעם אני מתעורר עם תחושה רעה מאוד.

אחרי מספר חודשים עולה בי שוב לראשונה שנאה עצמית, אני מרגיש שרועי הילד הפצוע שחי בתוכי, מנהל אותי הבוקר, אני מרגיש ממש בדיכאון, אני רואה חלקים בי שאני לא אוהב ומבין שלעולם לא יעלמו, כל העשייה שלי, כל החיים שלי נראים לי לפתע אפורים, שחורים, את היום עצמו אני עובר ממש בסבל, כזה שלא ידעתי כבר הרבה זמן, סבל ממש כמו בתקופות מלפני שהתחלתי בכלל את הדרך שלי לעבר הכנות.

ובשעה ארבע, אחרי שאני מסיים פגישה עם לקוחה אהובה, אני מסתכל בטלפון ורואה עשרות הודעות מדריה, אני חוזר אליה, והיא עונה לי מתייפחת בבכי, מסתבר שהבת הקטנה שלנו, איימי, שהייתה אז בחופש הגדול בתום גן חובה, נפלה בצהרון מהנדנדה, שברה את היד, וחייבת להיכנס מיידית, לניתוח חירום. דריה מבקשת שאגיע לבי"ח שניידר, הלקוחה שלי מקפיצה אותי לשם במהירות, כשאני מגיע, דריה, אבא שלה, עלמה בתי הגדולה ואיימי המגובסת מחכים לי, יהודה אבא של דריה מחכה איתנו בזמן ההמתנה לניתוח, וכשהערב יורד לוקח אליו הביתה את עלמה, במקביל ההורים שלי מגיעים מירושלים לישון עם אורי בני פרדס חנה, ואנחנו, דריה ואני, נשארים עם איימי, לאחד הלילות הקשים בחיינו: הרופאים מסבירים לנו שחתיכה מהעצם של איימי נשברה והחליקה למקום אחר, זוהי עצם מאד חשובה, ויכול להיות שאיימי תישאר עם פגיעה לכל החיים. החיבור של איימי לאינפוזיה דרך הוריד, עובר קשה מאוד, האחות לא מצליחה למצוא את החיבור ודוקרת אותה שוב ושוב, איימי בוכה

בכאבים את חייה, ואני ודריה איתה, ברגע מסויים אני ממש מתפרק בתוך המרפאה, וחברי היקר ירון שהיה איתי צריך ממש לתמוך בי פיזית, איימי מורדמת ונכנסת לניתוח, הרופאה מסבירה לנו שוב את הסיבוכים, מסבירה שיכול להיות שזה יהיה ניתוח ארוך מאוד, ושהיא לא מבטיחה הצלחה, אני ודריה לא מפסיקים לבכות, ובזמן הניתוח, אני מתמודד עם קולות בתוך הראש שלי, שדורשים ממני לנדור נדר לגבי דפוס ישן שלי, וברגע שאני מסכים לנדור אותו (תמורת מחשבה שזה יעזור לאיימי בניתוח), דריה ניגשת אליי, ממררת בבכי, גם היא שומעת בראשה קולות מסתבר, שהיא חייבת לספר לי סוד מעברה, משהו מלפני הרבה שנים, היא מספרת לי את הסוד והוא מפרק אותי, בשנייה שדריה מסיימת לספר לי, הרופאה יוצאת אלינו, עברו פחות מ-40 דקות והיא מבשרת שהניתוח עבר בהצלחה ובקלות, שנינו חשים ברגע הקלה, שחרור והודיה גדולה, ומבינים שהרופאה הצליחה להציל לאיימי את היד.

למחרת אנחנו חוזרים הביתה, אוגוסט, הילדה עם גבס על כל יד ימין, האישה שלי סיפרה לי סוד מעברה שטלטל אותי, אני נדרתי נדר להפסיק עם דפוס שלי, הימים עוברים בקושי, אני ודריה יושבים שעות לשיחות על שיחות, איימי מתמודדת עם חום גדול, חופש גדול, וגבס גדול, ואני מתמודד עם חוסר היכולת שלי להתנחם בדפוס, שמלווה אותי מילדות.

אחרי שלושה שבועות לא פשוטים מורידים לאיימי את הגבס, וארבעה ימים אחרי זה, אבא של דריה מכנס ארוחה משפחתית, עם כל המשפחה המורחבת של דריה, זה קורה יום למחרת האזכרה של אמא של דריה, אבא של דריה ביקש להרים כוס לחיים, לאחדות המשפחה, ולזיכרון של אמא של דריה. בזמן הארוחה, כשהוא מרים כוס יין לחיים, הוא נופל פתאום על הרצפה, בהתחלה חשבנו שהוא נחנק, וכולנו התאספנו סביבו כששני בני משפחה שאחד מהם פרמדיק מטפלים בו, אבל תוך דקות הבנו שהוא בעצם חווה התקף לב, מד"א מגיעים, מתחילה החייאה ארוכה, אבל שום דבר לא עוזר, ויהודה האהוב נפטר.

המוות הפתאומי של אבא של דריה שכל כך כל כך אהבנו, מול עינינו, אדם בריא, צעיר, שניהל משרד אדריכלים מצליח, שבילה כל שבוע עם חברים, שחזר מאיטליה והיו לו כרטיסי טיסה לגיאורגיה, השאיר את כולנו בלי מילים. כואבים. מופתעים. לא מצליחים לעכל.

וכך בסוף החופש הגדול, בשנת 40 שהתחילה בקול תרועה גדול של "מותר להיות מאושרים", מצאתי את עצמי:

אחרי לילה טראומטי בבית חולים שלא אשכח לעולם; מודע לסוד מעברה של אהובתי שמשפיע עליי; בתוך נדר קשוח על דפוס מילדות; ואחרי אובדן של איש יקר ואהוב שהלך לעולמו מול עיניי.

ואני ורוצה לספר לכם, שהמערכת שלי פשוט התפרקה. מבנים שלמים בה נשברו.

בגיל 40 וחצי הייתי אמנם עם יותר בטחון כלכלי ממקודם (ירושה של דריה), ועם יותר ניסיון והבנות מקצועיות שהגעתי אליהן,

אבל מצד שני גם עם הבנה שלא משנה לאן אגיע, ומה אעשה, וכמה אהבה, כבוד והערכה אקבל - אני זמני פה בכדור הארץ. ובכל רגע יכול לקרות לי משהו.

הרגשתי כמו כשהייתי ילד, והייתי אוסף חרקים, לתוך כלי פלסטיק, וסוגר עליהם מלמעלה ניילון עם חורים:

ג'וק במיכל פלסטיק של אלוהים, שיכול לעשות לי מה שהוא רוצה, מתי שהוא רוצה, וכמה שהוא רוצה, ולי רק נשאר לקוות לטוב.

המחשבה הזו פירקה את כל המערכת שלי, את כל הרצונות שלי, ופתאום לא היה לי מנוע יותר - לא מנוע לקבל הערכה על מי שאני, ולא מנוע לעשות כסף.

בפעם הראשונה פגשתי את עצמי כך סתם, בלי מנוע, מבין שאני תלוי לחלוטין ברצון של כוח עליון, ושאין לי שום שליטה:

איך ממשיכים מכאן? מהו טעם החיים? איך נעים מכאן?

פרק יא'

הימים שעברו אחרי שאבא של דריה נפטר, במהלך ארוחה בנוכחות המשפחה, היו קשים, הקושי הורגש על כולנו: עלמה הבת הגדולה שלי הסתגרה, לא נפגשה כמעט עם חברות וחברים, הרבה פעמים בזמן שהייתה אוכלת הייתה מרגישה שהיא נחנקת ומתחילה להשתעל ולהילחץ; דריה עזבה את כל השגרה שלה, לא קיבלה כמעט לקוחות חדשים, ואת כל זמנה הקדישה לסגירת המשרד הפעיל של אבא שלה, העברת הפרויקטים, פינוי המשרד והעובדים, פינוי הבית שלו ושל אמה זיכרונה לברכה, סגירת חיים של אדם רב פעלים כמוהו, דרשה עבודה רבה; אורי, למזלו הגדול באותם ימים החבר הכי טוב שלו חזר משנה בתאילנד, כמו משמיים נשלח להיות איתו, ובאמת החבר בילה פה ימים רבים; ואיימי הבת הקטנה שלי, רק שאלה שאלות;

ואני, אני נצמדתי למוכר: לפגישות האיטיות, לקורס השנתי שלימדתי,

ולשיעורים הפתוחים של יום שלישי, כלפי חוץ הייתי אותו דבר, אבל מפנים משהו השתנה: אני התפרקתי, הרגשתי בודד כמו שלא הרגשתי הרבה זמן, דריה הייתה בכאב העצום שלה, וגם הסוד שסיפרה לי באותו לילה, עדיין עמד בינינו, הרגשתי פתאום שאני לא מכיר אותה, שאני לא מצליח להבין איך הצליחה לשמור מפניי סוד כזה, וגם אם לרגעים מצאתי את עצמי שוב קרוב אליה, מייד הייתי שוב נסגר ומרגיש בודד ורחוק. גם אחד החברים הכי טובים שלי, זה שמלווה אותי הרבה מאוד שנים, אדם שאיתו הרגשתי תמיד שאני יכול להיות מי שאני במלואי, אדם שתמיד רואה את הטובה שלי, אדם שתמיד שם בשבילי, בכל שלב בחיי, מהווה יד תומכת, בית, אני והוא התרחקנו בפתאומיות, כאילו עבר בינינו חתול שחור. וכמה שניסינו להישאר קרובים ולא להתרחק, זה הרגיש יותר חזק משנינו, וזה כאב, והנה שוב חזרתי להיות רועי הילד, שבילה שעות לבד עם עצמו, שרקם חלומות בתוך בדידותו, שהרגיש שהוא יכול להיות במלואו רק כשהוא לבד. לא מצאתי בתוכי שום תשוקה: לא לזוז לא ליצור לא לגדול לא לעשות.

כמה חודשים לפני שאבא של דריה נפטר, הלכתי בשדה, זו הייתה תקופה שרציתי לראות איך אני יכול גם לעבוד פחות קשה וגם לפרנס את המשפחה שלי, וראיתי שהחיבור הזה בין התשוקה שלי ללמד, לבין הצורך שלי בפרנסה, עושה לי באלאגנים במערכת, בכוונות שלי, במימוש הרצונות האמיתיים שלי ובקצב הנכון שלהם לקרות.

וכמו בכל פעם שאני מרגיש שאני נמצא בדילמה שאני לא יודע איך לפתור, פניתי אז השמיימה, מבקש מאלוהים לעזור לי למצוא את הדרך לביטחון כלכלי. ואחרי שהרמתי ראש לשמיים, וביקשתי את הבקשה שלי מהיושב במרומים, לקחתי נשימה, מנסה להתחבר לרצון שלי בלב שלם, וכשאני מסיים את הנשימה שלי, רוצה להוציא את האוויר החוצה, איתו ביחד עולה בי פחד מאוד גדול, פחד שאם יהיה לי את הביטחון הכלכלי, אחד המנועים הראשיים שלי ידום. שבלי תנועה לכסף, אני לא אזוז. ואני לעולם לא אשכח את הלילה הזה.

עמדתי באמצע השדה, השדה היה יפה בצורה מיוחדת באותו לילה, זה היה רגע לפני שקוצרים את השיבולים, האור הבהיר והלבן של הירח כמו במעין קסם ששייך רק לעולם האגדות העניק להם צבע כחול, והבית שנמצא בסוף השדה הוא באור שאומר "פה יש חיים", באותו לילה הרגשתי בכל ליבי את אהבת החיים, את החיבור שלי לכוכב הזה, למסע הזה, עמדתי כך כמה דקות, וממש נתתי ללילה הזה להיכנס לי לתוך הגוף, נשמתו את האוויר, את הריח של

ההדרים שמלאים בפרחים לבנים, את קולן של הצפרדעים ממגדל המים, את הצבע הכחול של השיבולים, את הירח, התאורן המוכשר של הלילה הזה, "לא" אמרתי לשמיים, לעולם, לאלוהים, "אני לא צריך כסף כמנוע, הלב שלי יכול להוביל אותי, האהבה שלי לבריאה הזו היא כוח החיים שלי, היא המנוע שלי, לזוז, לעשות, ליצור, ללמד, להשמיע את הקול שלי בעולם הזה".

והנה כמה חודשים אחרי זה, אני נמצא במקום אחר: יש לי ביטחון כלכלי, אני יכול לתת ללב שלי להניע אותי, לאהבה שלי לבריאה להזיז אותי, אבל הרגליים שלי לא זזות. אני לא מוצא את התשוקה שלי, אני לא מוצא את האש שלי, אני לא מוצא שום מנוע בתוכי. אני כבוי.

וידעתי, שאני צריך משהו שיחזיר לי את התשוקה. ובמקרה ואולי שלא, איציק בריסקין חבר יקר שאל אותי אם בא לי לעשות עוד מסיבת אושר, כמו שעשינו ביום ההולדת שלי, ומפה לשם פתאום נהיה תאריך למסיבת סילבסטר, לקבלת השנה החדשה של 2019, מסיבת אושר גדולה יותר מהקודמת, מאושרת יותר מהקודמת,

ואני מתכנן את המסיבה, ואני מרגיש שאני לא רועי שאני מכיר, ושאני צריך איתי עוד אנשים, עוד לבבות פועמים, עוד אנרגיות, אני לבד לא אצליח להחזיק את זה,

ואיציק, שהוא אדם של ביחד, של שיתופי פעולה, אדם שכל ייעודו זה אהבת האדם, מציע שאולי נזמין עוד קהילות לחבור אלינו, עוד מורים, שנעשה מסיבה ביחד, שנעשה מסיבה של אחדות, ובאמת מצטרפים אליו עוד אנשים, ואנשים קונים כרטיסים, ואנחנו מגדילים את מספר הנגנים, ומגיע ה- 31.12.1018, ואני בחרדה: איך אני יכול להחזיק מסיבת אושר? איך? אני כבוי בתוכי.

ושמתי לידי מראש את חברי האהוב עמיחי זלינקובסקי, כמנחה ביחד איתי, את חברי היקר ירון מיטלמן כמנחה נוסף לידי, וידעתי שיש בקהל עוד מורים ומנחים, שאם אני אצטרך יצטרפו אליי, הייתה איתנו גם זמרת שידעתי שתמיד תוכל להנעים בקולה הערב, ובכל זאת - פחדתי.

לאירוע הגעתי חולה, מצונן, עם כאבי גרון ורעידות קלות בגוף, אבל איך שהתחלנו, איך שהמוזיקה התחילה, איך שהרגשתי את האנשים (היו באירוע מאות אנשים), התחברתי שוב לכוח החיים, רקדנו, השתוללנו, צעקנו, שמחנו, היינו מאושרים, והרשיתי לעצמי שוב להרגיש את שמחת החיים.

אבל איך שהמסיבה נגמרה, הגרון חזר לכאוב, ולמחרת קמתי חולה.

המסיבה לא עזרה, היא כן הזכירה לי שיש בי כוח חזק, היא כן גרמה לי להרגיש שאני עדיין חי, אבל הרגליים שלי, היו עדיין תקועות.

ואז, בהחלטה של רגע, בלי באמת להבין מה קורה לי ולמה, החלטתי לסגור את השיעורים הקבועים של יום שלישי: זו הייתה השעה שהכי אהבתי בשבוע, המקום שהרגשתי בו הכי מחובר, המקום שהרשיתי לעצמי להיות המורה שאני במלואי, ואותו סגרתי. כמו רוצה להרגיש את הכאב שלי עד הסוף. ולא מוכן לתת לשום דבר לנחם אותו.

ביולי נסענו לחופשה של יותר מחודש בפורטוגל, ושם, בתוך הנופים הקסומים, בתוך הרגעות של החיים הפשוטים, מתוך 24/7 עם המשפחה שלי, גם הצלחתי לסגור את הפצע הפתוח שלי מול דריה, וגם החלטתי לוותר על העשייה שלי בכנות. אולי לצאת למסע חדש? אולי לעסוק בתחום אחר? אולי להמשיך לטייל בעולם?

ובאחד המקומות הכי קסומים שהיינו בהם, ליד שמורת הטבע של צפון פורטוגל, בבית אבן עם מים זורמים בתוכו, סיפרתי יום אחד לעלמה, שכתבתי פעם מופע, שנקרא "רועי מחפש משמעות". והיא ביקשה לשמוע אותו, ואני הייתי אחרי כמה כוסות של יין, והקראתי לה את כולו, והיא צחקה ונהנתה, ואמרה לי "אבא תקשיב, זה טוב, תחזור לארץ ותעשה עם זה משהו, טוב? מבטיח?"

"מבטיח", אמרתי, וזה באמת גרם לי להרגיש טוב, להתבונן אחורה על הדרך שעברתי, לרגע הייתי מחובר שוב למסע שלי.

לאורך כל הזמן שלנו בפורטוגל, לכל מקום שהגענו, טיילנו, גרנו בו, בנו ושיפצו, אתרי בנייה היו בכל מקום אליו הגענו, ובשלב מסויים כשהבנו את זה, דריה אמרה לי: "אנחנו עוברים פה שיפוץ. אתה תראה. אתה לא תעזוב את כנות. אתה פשוט תחזור למקום חדש".

אבל אני רק שתקתי.

הייתי בלי מילים.

ואיך שחזרתי לארץ, לא רק שהיה לי ברור שאני לא מפסיק ללמד כנות,

גם פתאום הרגשתי שמהו חדש קורה,

פתאום הבנתי שכנות זו דרך חיים,

ושחלק מהדרך שלי פה, זה ללמד אותה,

לא כי זה יעשה אותי יותר מאושר,

לא כי זו האמת,

לא כי אני רוצה להציל את עולם,
 לא בשביל לקבל ערך,
 לא בשביל לקבל כסף,
 הבנתי שאני רוצה ללמד כנות כי זה מי שאני. כי זה מה שאני. כי זו הדרך שלי.

והיו ימים כמו היום בו אבא של דריה נפח את נשמתו,
 ויהיו לילות כמו הלילה ההוא שהיה רק אהבה ואור בשבילי,
 והם יהיו כולם רק רגעים מהדרך שלי,
 ואני אהיה זה שימשיך לצעוד בה,
 וזה כתוב פה כמילים,
 אבל אלו לא היו מילים עבורי,
 זו הייתה הבנה עמוקה בתוך הגוף שלי,
 זה הייתה ידיעה פנימית, שהמנוע שלי הוא מי שאני,
 שהמנוע שלי זו הדרך שלי,
 ושאני לא צריך שום דבר חיצוני בשביל לזוז,
 רק להסכים לדרך לעשות את שלה.

והשיעור הזה לימד אותי את אחד מהיסודות של גישת הכנות, את אחד
 המונחים שאני מלמד מאז, "תנועה שלא למען", הבנה של מה היא תנועה שאין
 לה מטרה, שאין לה תוצאה, מה היא תנועה מתוך הקשבה לדרך.

ובגלל שהבטחתי לעלמה, ובגלל ש"רועי מחפש משמעות" - המופע נכתב על
 הדרך שלי, פניתי למכר של דריה, שידעתי שהוא המנהל האישי של חנן בן ארי
 הזמר, חשבתי, שבגלל שהוא עובד איתו, אולי הוא מכיר מישהו שיכול לעזור לי
 להבין מה לעשות עם המופע שכתבתי לפני שנים. אבל המפגש בינינו, ביני לבין
 מור דהן, לקח אותנו למקומות אחרים, שיחות על שיחות, הבנה שלו מה היא
 גישת הכנות, העמקה של החברות בינינו, ואחרי כמה חודשים החלטנו לצאת
 לדרך משותפת, שלא ידענו מה היא.

ובמקום להרים מופע שנקרא "רועי מחפש משמעות" התחלתי לפרסם את
 הפרקים שלו בפייסבוק, לאסוף אותם לסיפור זה וגם לכתוב את יתר הפרקים
 שקרו מאותו רגע, עד עצם היום הזה.

פרק יב' - התמכרויות

המפגש עם מור נטע בי תקוות חדשות, ידעתי שהוא מומחה בתחום שלו והרגשתי שאני מוכן להביא את הכנות את דרך החיים הזו לכולם, ממש יכולתי לראות בעיניי רוחי איך אנשים לומדים ומעמיקים בדרך החיים הזו, מתקשרים בכנות את הרגשות שלהם, לומדים להתבונן בצורה אוהבת במי שהם, במה שמפעיל אותם. ראיתי עוד ועוד אנשים מתחברים ללב שלהם, לומדים להקשיב לו, לתת לו להוביל אותם, משתחררים מתודעת העבד, מהחיפוש אחר ערך חיצוני, ונעים מתוך מה שנעים ולא נעים להם, מתוך חופש ועונג.

ולא רק אני ראיתי את זה, גם מור ראה את זה, וממש התחלנו לבנות את זה ביחד, לפתח את השפה הזו, לראות איך אפשר להביא ללב הציבור הישראלי את התוכן הזה, איך אפשר לייצר לימוד חווייתי מהנה, לימוד שהוא כמו הופעה או מסיבה, לימוד שעובד לא רק דרך המוח אלא גם דרך הגוף, שמתחבר ישר לנשמה, ואפילו מצאנו שם חדש לתפקיד שלי בתוך המערך הזה, קראנו לי "אומן תודעה", שילוב בין לימוד של תודעה, לאומנות וחיבור לנשמה.

אבל כגודל ההתרגשות כך גדלו גם הפחדים, האם זה הגיוני? האם אני מתאים? האם אני יכול לעשות את זה? האם באמת אני יכול, כמו אומן, להחזיק קהל של אלפי אנשים? האם אני באמת מוכן לשלב הזה, לקפיצה הזו? באותה תקופה הלכתי לטיפול אצל סיגל שאנן בשיטת אייפק, הסתובבתי עם פתקים, חיפשתי את הביטחון שלי בעצמי, את הביטחון שלי בדרך, ובאחד הימים, אחרי שלא הצלחתי לישון כל הלילה, שובר את הראש לעצמי, בודק אם אני מוכן או לא, מנסה להתבונן, להבין איזה דברים, איזה כלים אני צריך בשביל השלב הבא שלי, ברגע לא שפוי יצאתי החוצה, איך לא, לשדה שלי, רצתי בוכה למקום שאני הכי אוהב בו, ובלי לחשוב יותר מדיי צרחתי לשמיים: "אני מוכן, אני מוכן, אני מוכן, אני מוכן".

זה לא מהראש, הבנתי, לא משם יגיע האישור למוכנות שלי, אלא מתוך הסכמה של הגוף שלי.

בדרך הביתה מהשדה הרגשתי הקלה, הרגשתי שבחרתי, בחרתי שלא משנה מה אני, מי אני, אני מוכן לצעוד לשלב הבא, מוכן לפגוש את כל השדים שיבואו איתו, מוכן לצעוד לקראתו.

ביום למחרת בדרך הביתה ממעגל הגברים שלי, אחד מחברי המעגל, זוהר, שעובד במשטרה, אמר לי שהקורונה, המחלה זו שהייתה בסין, הגיעה לארץ, ואני ידעתי בכל תא בגוף שלי שתקופה חדשה בפתח.

שבועיים מאותה שיחה נכנסנו כל המדינה לסגר הראשון, העולם הרגשי שלי, כמו של כולם, עבר את אחד השוקים הגדולים ביותר, העולם עצר מלכת, כל

העבודה שלי עברה להיות בזום והצטמצמה מאוד, דריה מילאה את הבית בקמח וניירות טואלט כאילו אנחנו הולכים רק לנגב את התחת מהבוקר עד הערב, לאף אחד לא היה ברור כמה זמן זה ייקח, יצאנו רק לסופר, ועם מסכות על הפנים, היום זה נראה רגיל, אבל אז זה היה נראה כמו הזייה, כמו סרט אפוקליפטי, בימים הראשונים המערכת שלי פשוט קפאה, אני הייתי בטוח שאני הולך לאחד המהלכים הכי גדולים של חיי, ובמקום זה מצאתי את עצמי במצור, אבל ככל שהזמן עבר, האביב שהתחיל להגיע, עלי הגפן שהתחילו לפרוח על הגבעולים בגינה שלנו, שרק לפני רגע היו נראים כמתים, השעות עם המשפחה, הבישולים המשותפים, ההפסקה של מירוץ החיים שהפסיק בבום, מילאו אותי באושר.

מור באותה תקופה עדיין היה שכן שלי כך שיצאנו לטיולי לילה סודיים בשדה, ובשיחה טלפונית עם חברי האהוב עמיחי, החלטנו להרים סדנא לפנויים פנויות, לתקופת הקורונה, בזום. פעם ראשונה שעשיתי סדנא בזום, כיוון שמעולם לא חשבתי עליו, וזה היה פשוט מדהים, מאות אנשים נרשמו, ואני ממש התאהבתי בללמד בזום, הסגר הראשון הסתיים, החיים לא חזרו למסלולם אבל אני פרחתי, הרגשתי שדרך הזום אני מגיע לאנשים חדשים שלא פגשתי עדיין, הרגשתי שהתוכנית שרקמנו מתחילה להתגשם, אולי לא כמו שחשבנו, אבל בהחלט קהלים חדשים, התחלתי לעשות שיעור שבועי בפייסבוק, את הסדנא של "להרוויח ממי שאני", העברתי לזום, וגם את סדנת הכסף שלנו, הגדלנו את הצוות, הוספנו אנשים יצירתיים שנתנו מתוך האומנות והיצירתיות שלהם לכנות, בקליפים חדשים, בשפה חדשה, ובפעם הראשונה תכננתי להעביר גם סדנא מלאה להורות בזום, הייתי מאושר, הרגשתי שמצאתי את הדרך שלי להביא את עצמי לעולם, והזום עוזר לי לעשות את זה בדרך שמאפשרת לי להתפתח בקצב שלי.

לפני שהתחלנו את הסדנא של ההורות, נסענו כל המשפחה לאילת, זה היה באוגוסט, בדרך חזרה תכננו לצלם קליפ לסדנא, ובזמן שהיינו באילת ראיתי שיש לאורי הבן האמצעי שלי משהו מוזר בציפורניים, "מה זה?" שאלתי אותו, "לא יודע", הוא ענה לי, "זה כבר כמה זמן, ויש לי את זה גם מאחורי האוזן", "כשנחזור נקבע לנו תור לרופא", אמרתי לו. בדרך חזרה מאילת צילמנו את הקליפ לסדנת ההורות ולמחרת לקחתי את אורי לרופא, שאחרי שבדק את הציפורניים שלו ואת האוזן קבע שיש לו פסוריאזיס של הציפורן, ושיש סיכוי שהציפורניים שלו לעולם לא יחזרו להיות כמו שהיו.

חשוב לי לספר פה שאני מעשן ירוק, מאז גיל 21, ובמשך שנים עישנתי כל ערב, זה היה האות שלי לחלק את היום שלי, בין היום לבין הלילה, זו הייתה הדרך שלי להרגיע את הכאב שיש בי, באותו לילה אחרי שחזרנו מהרופא עישנתי בלי הפסקה, לא יכולתי להכיל את הכאב שלי, לקחתי ממש קשה את מה שהרופא אמר, את זה שהוא אמר לנו שזה יכול להיות בלתי הפיך, את זה

שלא שמת לי לב לציפורניים שלו קודם, את הכאב שלו, נער בגיל ההתבגרות, ובאותו לילה הרגשתי שביחד עם הסטלה, אני פשוט מאבד את זה, הרגשתי שהמערכת שלי לא יכולה להכיל את הכאב שלי, ניסיתי לעבוד בכל הכלים שאני מלמד, ניסיתי להרגיש את זה בגוף, ניסיתי לסמוך, אבל הכאב שפגשתי היה גדול מאוד, כאב של שנים, הרגשתי שאני אבא גרוע, שהפסוריאזיס זו מחלה רגשית, וזה בגללי, ואיך אני בכלל מעיז להעביר סדנאות הורות, ללמד אנשים דרך של כנות, כשבתוך הבית שלי הילד אהוב ליבי פיתח מחלה רגשית אוטואימונית, הרגשתי שאני כולי שקר, שכל מה שאני עושה זה שקר, הכאב רק החל וגדל, וכמה שניסיתי באותו לילה למצוא את הסנטר שלי, לא הצלחתי, הרגשתי שהמערכת שלי לא יכולה לשאת את זה, עברתי התקפת חרדה. למחרת בבוקר, כשהתעוררתי הבנתי שאני לא רוצה לעשן יותר, שאני רוצה להפסיק, במקביל יצאנו למסע עם אורי, התחלנו לברר מה הדרך הנכונה יותר לטפל בזה, בחרנו ברפואה אלטרנטיבית, ביחד איתו שינינו את התזונה שלנו, והתחלנו ביחד לעשות פעילות גופנית, לרוץ שלוש פעמים בשבוע.

ההפסקה של העישון הייתה בשבילי דרך חדשה, ההחלטה להיפרד מההתמכרות הזו, בחודש הראשון הייתי ממש בהיי, חיבור מאוד חזק לרגשות שלי, בשיעורים שעברתי בשיעור השבועי הייתי כל כך מחובר למה שלימדתי, ששיעורים שלמים לימדתי בדמעות, ואפילו עשיתי חניכה לחיבור ללב, בפעם הראשונה בחיי, שקראתי לה "באתי להזכיר את הלב", חניכה שהיה מלווה לה קליפ עם שיר שכתבתי.

אבל עם הזמן שעבר, ההיי התחיל לחלוף, והתחלתי להרגיש את הקשיים האמיתיים בפרידה מהגמילה מהעלים הירוקים, ושקעתי לאחד הדיכאונות הקשים שחוויתי.

בדיכאון הזה הבנתי שאני רוצה להפסיק את כל ההתמכרויות שלי, הורדתי את הפייסבוק מהטלפון שלי, את האינסטגרם, הפסקתי לגלוש באתרים שלא היה לי נעים שהייתי גולש בהם, הבנתי שאני רוצה לפגוש את הרגשות שלי באמת.

ביקשתי שהתנועה שלי תהיה לשמה, ולא דרך לא להרגיש את כל מה שקיים בי. בדיכאון הזה, בתחתית הזו, יכולתי לראות את העבודה שעשיתי בשנים האחרונות, את כל המתנות שנתתי לי בכנות, ראיתי שבשנים האחרונות באמת למדתי להרגיש, להכיל את עצמי, לתת מקום למה שחי בי, ולמרות הכאב, למרות הדיכאון, הצלחתי להיות שם, ובשונה מגמילות שעשיתי בעבר, הפעם הצלחתי להיות שם עם הרגשות שלי, הפעם באתי מוכן.

אחרי הדכאון בא האיזון, איזון של הסכמה להרגיש את כל מה שיש בי, הרגשתי שעברתי עוד שלב, עוד חלק במסע שלי, למדתי עוד שיעור, ובדיוק אז המדינה נכנסה לסגר השני.

הסגר השני לא היה כיף כמו הראשון, זה הפך להיות ארוך, הגעגוע לאנשים

הפך להיות בלתי נסבל, כבר כמעט שנה שלא לימדתי אנשים באופן פרונטלי, זה נכון שהזום גרם לי להגיע לעוד אנשים, אבל החוסר במפגש אנושי התחיל ממש להפריע לי, גם היציאה ממנו הייתה לא קלה, כי כאילו הסגר נגמר, אבל בתכלס הכל נשאר כפי שהיה .

משם עברנו לסגר שלישי, שבו אנחנו עכשיו, אני בדרך לעשות שיר נוסף, "אהוב בטוח ומוגן מעצם היותי", אני שוב ושוב לומד כמה הדרך יותר חכמה ממי שהולך בה, ושיש לי כל כך הרבה מה ללמוד, ואיך כל דבר שקורה לי בדרך שלי מחזק אותי, מלמד אותי עוד על עצמי, עוד על הדרך של הכנות, לפני כמה שנים מישהו כתב לי בפייסבוק שהייתי יכול להיות המנטור הכי גדול בישראל, אם לא הייתי מביא כל הזמן את הרגשות שלי, את הפחדים שלי, אלא רק מספר על המקומות "המוצלחים" שאני נמצא בהם, אבל בעיניי להיות מורה דרך זה להביא את הדרך, את כל מה שאני פוגש בה, את הפחדים, את ההתמכרויות, את הכאבים, את הנפילות, את החלומות, התקוות, ההתרגשויות, להיות מורה דרך בשבילי זה לדעת להביא את החיים, את החיים עם ההתבוננות הכנה עליהם.

לאן מועדות פניי, מתי תיגמר הקורונה, לאן הולכים הדברים, אני לא יודע, אני אתן לחיים להמשיך להוביל אותי.